

บทนำ

สนามบินนานาชาติรัฐซีเน กรุงปราก สาธารณรัฐเช็ก

อัญญา มาลีใจหายเมื่อเครื่องบินลงจอดที่สนามบินบนดินแดนที่ได้ชื่อว่างดงามดุจเทพนิยาย...หลังจากการเดินทางที่ยาวนาน ในที่สุดเธอก็มาถึงปรากซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางโดยสวัสดิภาพ ชีวิตนับจากนี้อีกหนึ่งปีเต็ม เธอไม่มีเวลาที่จะคิดเรื่องอื่นให้เปลืองสมอง นอกเสียจาก ‘หน้าที่’ ที่ได้รับมอบหมายเพียงเท่านั้น

หญิงสาวทำงานที่บริษัท แอล. คอมมิวนิเคชั่น ซึ่งย่อมาจาก ลิมเบอร์สกี คอมมิวนิเคชั่น สาขาภูมิภาคเอเชียประจำประเทศไทย ตำแหน่งผู้ช่วยด้านสื่อสารองค์กร งานของเธอคือการสร้างภาพลักษณ์และทำให้ลูกค้าทราบถึงกิจกรรมที่องค์กรทำเพื่อสังคมหลายอย่าง รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างลูกค้ากับองค์กร ซึ่งสำคัญไม่น้อยไปกว่าฝ่ายอื่นๆ

อัญญา มาลีรับนโยบายมาจากริชาร์ดซึ่งเป็นเจ้านายใหญ่ และลงรายละเอียดในภาคปฏิบัติอีกที ทำให้เธอต้องรายงานผลและสรุปให้เขารู้ถึงเสียงตอบรับจากลูกค้าในหลายๆ ด้าน ด้วยเหตุนี้เองเธอจึงสนิทกับริชาร์ดมากเป็นพิเศษ

และงานของเธอเป็นระดับปฏิบัติการ จึงยังไม่เคยเผชิญหน้ากับ

ดานีเอล ลิมเบอร์สกี ซึ่งเป็นประธานสูงสุด ด้วยความที่ดานีเอล
ประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่ในเยอรมนี จึงไม่แปลกที่เธอไม่มีโอกาสได้
พบหน้าเขาเลย เว้นเสียแต่ว่า...

เอาน่า...ช่างมันเถอะนะ นั่นไม่สำคัญนักหรอก เรื่องที่เธอเป็น
กังวลก็คือ ผู้ชายที่เป็น ‘นายจ้างคนใหม่’ จะเป็นคนอย่างไร หญิงสาว
อะใจเพราะเขาให้เงินโดยที่เธอยังไม่ได้เซ็นสัญญาอะไรทั้งนั้น

ก่อนมาที่นี่เธอค้นหารูปเขาจากเว็บไซต์บริษัทหรือแม้แต่สื่อ
สาธารณะอื่นเช่นนิตยสารธุรกิจ และแน่นอนว่ามีภาพถ่ายของเขา...
ซีอีโอหนุ่มหล่อ คนรุ่นใหม่ที่น่าจับตามอง แต่ภาพพวกนั้นมาจาก
บรรดาปาปารัสซีแทบทั้งนั้น ซึ่งเป็นธรรมดาว่าทุกภาพของผู้บริหาร
หนุ่มมาดแบดบอยมีผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ เจ้าของเรือนร่างที่จัดว่าน่าพิศ
แบบเอกซ์อิมสบิมอยู่เคียงข้างเขาเสมอ

‘เขาเป็นผู้ชายแบบไหนกันนะ เพลย์บอย...แบดบอย...หรือเป็น
ประเภทบ้าเซ็กซ์’ หญิงสาวไม่อยากจะคาดเดา

ท่ามกลางความพลุกพล่านวุ่นวายของนักท่องเที่ยวและนักเดินทาง
หลากหลายสัญชาติ ซึ่งไม่มากมายหนาตาเหมือนสนามบินแห่งชาติ
อื่นๆ ดวงตากลมโตของอัญญ์มาลีเพ่งมองความหล่อเหลาของผู้บริหาร
หนุ่มในแต่ละภาพ เพื่อจดจำใบหน้าเขาให้ติดตาตรึงใจ...ซึ่งต่อไปนี้
เธอต้องเรียกเขาว่า ‘เจ้านายคนใหม่’ เพราะเขาจะเป็นนายจ้างเธอเป็น
เวลาหนึ่งปีเต็ม

‘แม้เพียงในรูปถ่าย เขายังดูดีมากทีเดียว...’ เธอคิด อิทธิพลของ
ความหล่อเหลายังทำให้ใจเต้นแรงอีกด้วย

ออกจะน่าขบขันสักหน่อยเมื่อภาพที่ปรากฏอยู่ในมือเธอนั้นเป็น
ภาพถ่ายของชายซึ่งดูสมาร์ตมากทีเดียว หญิงสาวตัดมาจากนิตยสาร
ธุรกิจชื่อดังแล้วก็พกติดตัวไว้ โดยเก็บไว้ในซองกระดาษสีน้ำตาลก่อน
เดินทางเพียงไม่กี่วัน...ทำแบบนี้อย่างน้อยก็เพื่อกันความผิดพลาดว่า

จะไปกับคนหน้าเหมือน

หญิงสาวเก็บรูปแทนตัวซีอีโอหนุ่มไว้ เหมือนเก็บภาพแฟนหนุ่มไว้ดูคลายความคิดถึงอย่างไรอย่างนั้น เธอเดินไปรับกระเป๋าเดินทาง จากนั้นก็คิดว่าควรรหาร้านกาแฟสักร้านเพื่อนั่งรอเขาตีใหม่ หรือจะรอให้ริชาร์ดติดต่อมาเอง

เธอรู้ดีว่าการมาครั้งนี้ มาเพื่อทำงานแลกเงิน...เงินค่าจ้างที่เอาไปใช้จนหมดเกลี้ยงแล้ว

ฉะนั้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เธอต้องรับมือต่อน้ำที่นี้จนครบสัญญา จะมีนายจ้างคนไหนจ่ายเงินล่วงหน้าทั้งก่อนจำนวนกว่าสองหมื่นยูโรหรือเจ็ดแสนกว่าบาท เพียงแค่เธอตอบ ‘ตกลง’

เพียงเท่านั้นจริงๆ...

สัญญาจะทำขึ้นเมื่อเขาพบว่าเธอมีคุณสมบัติตรงห้าข้อตามที่ระบุเท่านั้น

หญิงสาวเดินมาถึงทางออก และกวาดตามองหาคนที่จะมารับ ‘กว่าจะถึงที่นั่นก็ราวๆ สิบสามชั่วโมง คุณต้องไปลงที่มิวนิกแล้วไปต่อเครื่องอีกห้าสิบนาที ปลายทางสู่กรุงปราก’ ริชาร์ดอธิบายถึงการเตรียมการเดินทางให้ลูกน้องสาวด้วยสายการบินลูปต์ฮันซา พลังมองเห็นว่าผู้ช่วยสาวอย่างนี้ก็เสียตาย...ตั้งหนึ่งปี คิดแล้วก็ใจหาย เขาต้องหาผู้ช่วยที่คล่องงานและรู้จักคนใหม่อีกหรือไงนะ ‘ท่านประธานจะส่งคนไปรอรับคุณที่นั่น’ เขาบอกเป็นเชิงสรุป

เรื่องการเดินทางไม่มีอะไรน่าห่วง แต่หลังจากหญิงสาวถึงปรากแล้วนี่สิ...จะเต็มไปด้วยความน่าเป็นห่วง แล้วทำไมต้องส่งเธอไปรับหน้าทีนั้นนะ บ้าจิบ...ชายหนุ่มคิด

‘คะ’ อัญญามาลีรับคำ เธอก็ใจหายเหมือนกันเมื่อต้องเดินทางแบบปูบับแล้วยังต้องอยู่ที่ต่างประเทศนานเป็นปี หญิงสาวไม่มั่นใจเลยว่าชีวิตในภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไรบ้าง แต่เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว

ก็คงต้องลุยสถานเดียว

‘ผมจะพยายามติดต่อท่านประธาน แล้วนี่ชิมโทรศัพท์ของที่นี่ ท่านประธานให้คนส่งมาให้โดยเฉพาะ คุณใช้เบอร์นี้ เพื่อจำเป็นต้องโทร. หากใคร ท่านจะดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมดของคุณเอง ฉะนั้นมันน่าจะรวมค่ามือถือเบอร์นี้ด้วย’

ริชาร์ดจัดการเรื่องทุกอย่างให้เสร็จสรรพ เขายื่นซิมการ์ดกับสมาร์ทโฟนที่มีโลโก้เป็นรูปผลไม้ให้เธอ

‘น่าจะ...งั้นหรือคะ’ อัญญ์มาลีถาม ถ้าริชาร์ดใช้คำว่า ‘น่าจะ’ ก็หมายความว่าเขาเองยังไม่แน่ใจนะสิ วิทยุญาณผีซิ่งเข้าสิงหญิงสาวทันที ก็เงินมันห่างายที่ไหน แต่ละบาทมาจากน้ำพักน้ำแรงทั้งนั้น แล้วผิดไหมที่เธอจะงก!

‘ครับ’ เขาตอบ

‘แล้วถ้าไม่...’ อัญญ์มาลีกำลังจะข้อนถามด้วยความกังวล ถ้าเขาไม่จ่ายให้ล่ะ ไม่กลายเป็นทำงานใช้หนี้ที่เพิ่มขึ้นหรือยังไงกัน หญิงสาวคิดสะระตะ ก็เธอไม่อยากจ่ายให้สิ่งที่เกินความจำเป็นนี่นา ไปทำงานแลกเงิน ไม่ได้ไปทำงานเพื่อเพิ่มหนี้สินนะ นี่ก็ถึงตรงนี้อัญญ์มาลีก็เริ่มทำหน้าที่จนเจ้านายหนุ่มล้มผัสได้

‘อย่าคิดมากสิ’ ริชาร์ดบอกให้ลูกน้องสาวสบายใจ ‘ท่านประธานอุตสาหะส่งมาให้คุณเชียวนะ’ อันที่จริงดาเนียล เจ้านายที่เขารู้จักนั้นใจสปอร์ตจะตายไป เรื่องแค่นี้ท่านประธานยินดีจ่ายแน่นอน

‘ฉันว่า...ไม่ใช่ดีกว่านะคะ’ อัญญ์มาลีสรุปเองพร้อมยื่นซิมการ์ดเจ้าปัญหาคืนเขาไป เธอไม่อยากให้มีปัญหาวุ่นวายนั่นเอง ใครจะว่าเธองกก็ช่าง หญิงสาวออกตัวเพื่อตัดปัญหาไว้ก่อนน่าจะดีกว่า

‘ไม่ต้องกังวลหรอก ท่านประธานบอกแล้ว เขาต้องทำตามคำพูด’ ริชาร์ดบอก

อัญญ์มาลีสบประสานดวงตาวาวเรียวที่เคยลุ่มหลง แต่โชคดีที่

ดิ่งตัวเองหลุดรอดออกมาจากเส้นหรือสายเหลือของริชาร์ดได้ เพราะดูๆ แล้วคงเป็นรักที่ไม่สมนุกนัก เพราะเขาเข้าชั้นผู้บริหารเพลย์บอยชนิดหาตัวจับยากอีกคนของวงการ

ถึงแม้ว่าจะเคยตกหลุมรักเจ้านายตัวเอง แต่เอาเข้าจริงเธอก็เลือกที่จะเป็นลูกน้องผู้รักดีมากกว่า เพราะเขามีเสน่ห์เหลือล้น พฤติกรรมไม่ห่างไกลความเจ้าชู้สักเท่าใดนัก

เธอเคยเป็นที่ปรึกษาปัญหาหัวใจให้ริชาร์ดออกจะบ่อย นั่นทำให้หญิงสาวตัดสินใจได้ว่า ถ้าไม่อยากเสียใจก็อย่าคิดจะรักผู้ชายคนไหนที่มีลักษณะแบบริชาร์ดเป็นอันขาด สับรางเป็นว่าเล่น ไม่ใช่แค่กลัวว่ารถไฟจะชนกันเท่านั้น แต่ระดับริชาร์ดแล้ว แม้เครื่องบินอยู่บนฟ้าก็อาจจะชนประสานงากับขบวนรถไฟเอาได้ ถ้าเขาสับรางไม่ทันละก็...

เป็นธรรมดาของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ใครใช้ให้เธอเกิดเป็นผู้หญิงล่ะ

การไปทำงานไกลถึงต่างประเทศในครั้งนี้ ริชาร์ดก็เสียตายผู้ช่วยคนเก่งอย่างอัญญา มาลีอยู่ไม่น้อย เขายอมรับว่าเธอเป็นผู้ช่วยที่รู้ใจ รู้งาน และเก่งรอบด้าน จะเรียกว่าฉลาดเฉลียวก็ไม่ผิด แล้วเขายังพบอีกว่าอัญญา มาลีเจ้าเล่ห์ไม่น้อย คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เธอช่วยงานเขามาตลอดรอดฝั่งจนได้สามขวบปี ก่อนหน้านั้นเขาเปลี่ยนผู้ช่วยบ่อยจะตายไป

เขาไม่ยอมให้อัญญา มาลีกังวล จริงอยู่ว่าไปทำงานครั้งนี้เป็นไปตามสัญญาจ้างของดานิเอล แต่เขาก็คิดว่าเธอไปทำงานให้บริษัทเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นี่ถือเป็นการช่วยเขาความหาตัวหญิงสาวที่มีคุณสมบัติครบทั้งห้าประการตามที่ดานิเอลต้องการ

ฉะนั้น ทรายบดที่อัญญา มาลีเป็นพนักงานของเขา ในฐานะนายจ้างเขาก็ต้องดูแลเธออยู่นั่นเอง ต่อให้เธอไปทำหน้าที่ต่างประเทศก็ตาม สำหรับเขาที่นั่นคือสำนักงานใหญ่ของแอล. กรู๊ป ไม่มีผิดเพี้ยน

ริชาร์ดไม่ลืมหำชับว่าหากเกิดอะไรที่ทำให้อัณญ์มาลีไม่สบายใจ เธอโทร. หาเขาได้ทุกเมื่อโดยไม่ต้องสนใจว่าเวลาที่กรุงปรากกับที่เมืองไทยจะต่างกันกี่ชั่วโมง เขาจะรับสายเธอทุกครั้งอย่างไม่มีเงื่อนไข แม้ยามหลับก็จะลุกขึ้นมาคุย

อัณญ์มาลีนึกถึงบทสนทนาของเธอกับริชาร์ดระหว่างหยุดยื่นรถด้วยใจจดใจจ่อ เป็นเวลานานพอสมควรที่เธอรถตรงนี้ กระทั่งเมื่อยก็เปลี่ยนใจจะไปนั่งรถที่ห้องรับรองผู้โดยสาร อีกทั้งตอนนี้เธอก็หิวมากแล้ว

หญิงสาวคิดว่าที่เธอรอนานอาจเป็นเพราะนายจ้างคนใหม่กับคนของเขาหาตนไม่เจอ อาจเป็นเรื่องลำบากพอสมควรสำหรับคนที่ไม่เคยเจอกันมาก่อน

อัณญ์มาลีมองสำรวจไปที่ตัวสนามบิน ที่แม้ว่าจะเป็นสนามบินนานาชาติ แต่ก็ไม่ได้ใหญ่มากนัก เพราะชาวยุโรปนิยมเดินทางด้วยรถไฟความเร็วสูงกับรถรางซึ่งสะดวกสบายและมีระบบขนส่งกระจายอยู่ทั่วหัวเมืองสำคัญนั่นเอง

‘ทำไม...ทำไมนานขนาดนี้ละ’ หญิงสาวบ่นในใจ

1

เฮอริเมสแห่งมหานครปราก

ดวงตาคู่คมของซีอีโอหนุ่มมองหาหญิงสาวที่เขารอคอย...

เธอผู้มาจากประเทศโลกที่สาม ซึ่งจะมารับ ‘หน้าที่’ อันหนักอึ้ง และ
เขาเองก็ต้องใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อพาตัวเธอมารับตำแหน่งนี้

ดาเนียลไม่ชอบออกสื่อ แต่มักถูกช่างภาพตามรั้วชัตเตอร์ชอตเด็ด
พวกเขาอยากได้ภาพและเรื่องราวของเขาไปเขียนข่าวกันทั้งนั้น ก็ใครล่ะ
จะไม่สนใจนักธุรกิจหนุ่มหล่อที่ประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมใน
กลุ่มธุรกิจวางโครงข่ายโทรคมนาคมระดับโลกอย่าง ลิมเบอร์สกี คอม-
มิวนิเคชัน หรือเรียกสั้นๆ ว่า ‘แอล. กรุป’ จบการศึกษาระดับปริญญา
เอกด้านวิศวกรรมไฟฟ้า แต่หลงใหลกีฬาทำหายความเร็วทุกรูปแบบ

เขาเป็นบุตรชายคนโตของ วราติสลาฟ ลิมเบอร์สกี มหาเศรษฐี
ชาวเยอรมันเชื้อสายยิว เจ้าของธุรกิจกลุ่มเครือข่ายโทรคมนาคมที่ยิ่ง
ใหญ่และแข็งแกร่งที่สุดในยุโรป ติดท็อปทรีในระดับโลก

ฝ่ายลิเวียผู้เป็นมารดานั้น เป็นสตรีที่โลกยกให้เป็นต้นแบบของ
ผู้หญิงยุคใหม่ที่ประสบความสำเร็จไม่แพ้สตรีหมายเลขหนึ่งของ
ประเทศใดๆ ทั้งสิ้น นางสืบเชื้อสายสกุลเก่าจากชนชั้นสูงของเยอรมนี
แน่ที่เดี๋ยวนี่เขาได้รับสายเลือดเผด็จการมาจากมารดาเต็มๆ

การโอดแล่นอยู่ในวงการธุรกิจจนก้าวมาเป็นผู้นำของธุรกิจ

สื่อสารและโทรคมนาคมทำให้เขาได้รับฉายาว่าเป็น ‘เซอร์เมสแห่งมหานครปราก’ ซึ่งการที่ได้ฉายานี้มาไม่ใช่เพียงเพราะเขาเป็นผู้นำทางธุรกิจเท่านั้น แต่เรื่องผู้หญิงก็เช่นกัน เพราะตามตำนานกรีกโบราณเทพเจ้าเซอร์เมสคืออินกรักมากเสน่ห์ และมีได้ยกย่องเทพีองค์ใดเป็นคู่ครองอันดับหนึ่ง จึงไม่มีสมญานามใดเหมาะสมกับความเป็นซีอีโอหนุ่มหล่อมากเสน่ห์อย่างเขาได้เท่านี้อีกแล้ว

แต่นั้นไม่น่าดึงดูดใจเท่ากับเสน่ห์หรือแรงที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมหรือกนะ เตียงเขาร้อน...การันตีได้จากบรรดาสาว ๆ ที่อยู่รายรอบนั่นแหละ จะเอาอะไรล่ะ มีตั้งแต่ระดับพรตศีลธรรมดา ๆ ไล้ไปถึงนางฟ้าชุดชั้นในแบรนด์ดีระดับโลก นางเอกภาพยนตร์ฮอลลีวูด กระทั่งนางงาม

เขาสัมผัสหญิงสาวไฮโพรไฟล์เหล่านั้นมาโดยไม่เคยอดอยากเพียงแค่ปรารถนา ร่างงาม ๆ ของสาว ๆ เหล่านั้นก็มาปรากฏบนเตียงร้อน ๆ อย่างไม่ยากเย็นอะไร เขาแรมมิได้เพียงกระดิกนิ้ว คุณสมบัติเหล่านั้นอันอัญญา มาสี่ครั้งรับรู้ได้จากข่าวต่างๆ ที่เธอเสพในช่วงเตรียมตัวก่อนบินมาที่นี่

ในเมื่อชีวิตของนักธุรกิจหนุ่มมาดแบดบอยอย่างเขาออกจะดูดี สมบูรณ์แบบไปทุกกระเบียดนิ้วเสียขนาดนั้น แต่ทำไมวันนี้ชายหนุ่มจึงจำต้องตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อบึ่งซูเปอร์คาร์คันโปรดมารับอากันตุกะสาวจากประเทศไทยด้วยเล่า

บ้าฉิบ!

สำหรับเขาแล้ว...เธอจะต้องเป็นหญิงสาวตามคุณสมบัติทั้งห้าที่ร้องขอไป จะบอกว่าเป็น ‘เบญจกัลยาณีในแบบฉบับของดานิเอล’ ก็คงไม่ผิดนักหรอก เพราะเขาให้ผู้ช่วยหนุ่มคนเก่งอย่างริชาร์ดซึ่งประจำอยู่ที่สาขาประเทศไทยช่วยจัดหาและส่งตัวเธอมาให้ซะสิ

มี ‘งาน’ สำคัญรอเธออยู่ที่นี่...

ไม่นานเกินรอตามตลาดก็มองเห็นร่างแบบบางเดินตรงมาหาหญิงสาวผิวขาวแบบชาวเอเชีย ดวงตากลมโตภายใต้แว่นสายตาแพชั่นที่รับกับใบหน้ารูปไข่ ปากนิด จมูกน้อย ผมยาวสีดำรวบตั้งอย่างเป็นระเบียบ ส่วนสูงของเธอไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตร แต่ด้วยระยะห่างเขาเองคงกะไม่ได้ว่าส่วนเว้าส่วนโค้งของเธอจะขนาดไหน เพราะเสื้อโคตสีครีมแบบมีฮูดขนมิงก์ห่อเรือนร่างเธอเอาไว้ แต่นั่นไม่ใช่สาระสำคัญ เพราะถึงอย่างไรเธอก็ต้องทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด สัมกับเม็ดเงินที่เขาลงทุนไปแล้ว

ชายหนุ่มกำลังประเมินด้วยสายตาอันร้ายกาจตามประสาผู้ชายว่า ‘การลงทุน’ ของเขากับการลงทุนของมารดา ใครจะชนะในเกมส์และคุ้มค่ามากกว่ากัน

ดานีเอลยังคงตรึงสายตาคู่ที่ร่างของหญิงสาวเป้าหมาย ภาพนั้นไม่ก่อให้เกิดความประทับใจได้เลยสักนิด...แต่เขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงแสนธรรมดาจะมีอานุภาพทำให้ร่างกายเขาปั่นป่วนได้ถึงเพียงนี้...ยากจะอธิบายได้ว่าเป็นเพราะอะไร

‘แม่ตัวแสบ เจอครั้งแรกก็เล่นเอาฮอริโมนแปรปรวนปั่นป่วน... ริชาร์ดได้ตัวเธอมาจากไหนกัน’

ดานีเอลคิดขณะใช้สายตาโจมตีเธอทั้งที่สวมแว่นสีดำสนิท ซึ่งต่อให้จ้องอย่างไรเธอก็ไม่มีทางรู้ว่าเขามองด้วยแวตากลมเหลี่ยมแค่นั้น พระเจ้า...นี่คงไม่ใช่การยื่นอ้อยเข้าปากช้างแบบบอยจอมเหินหรือกนะ จริงไหม

ผู้ชายสมบุรณ์แบบอย่างเขาคักลับสน ว่าวุ่น แค่เพียงแรกพบหญิงสาวแปลกหน้าเท่านั้น นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้นกับเขา

“มิส!” ชายหนุ่มเรียกเธอ

เจ้าของดวงหน้าเนียนหันไปตามเสียง แน่นอนว่าชายหนุ่มกลุ่มนั้นต้องเป็นนายจ้างที่มารอรับเธอ อัญญา มาลี จึงสาวเท้าเข้าไปใกล้

“สวีสวีดีคะ คุณคือ...มิสเตอร์ลิมเบอร์สกีใช่ไหมคะ” เธอเอ่ยทักเขาด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงไพเราะราวกับว่าเป็นเจ้าของภาษา

“ทำไมดูเย็นชา หน้านิ่ง ซี้เต๊ะชะเต็มประด่า” หญิงสาวเห็นบิโนใจอย่างหมั่นไส้ เห็นแล้วอยากฟาดหน้าเขาด้วยกระบี่ไปน้อยเสียจริง

เขาดูไม่ดีใจเมื่อเธอมาถึง ท่าทางคงมารอนานพอสมควร สังเกตได้จากอาการหงุดหงิดที่แสดงให้เห็นด้วยการขมวดคิ้ว...แต่โดยรวมแล้วยังคงเป็นบุรุษผู้หล่อเหลา มากเสน่ห์ และช่าง...สมบูรณ์แบบ

‘คนที่น้ำแบรินต์เหมือนกันนะ เว้นราคาแพง เลือก็แบรินต์ดัง’ หญิงสาวยังไม่หยุดคอนขอด และมองเขาอย่างสำรวจ เธอมีสติดี ไม่ค่อยเมาเครื่องบินเท่าไรเพราะได้นอนหลายชั่วโมง

เขาเพียงมองเธออย่างแน่วหนึ่ง ปราศจากคำพูดใดๆ หลังจากถอดแว่นกันแดดแบรินต์ดังออกแล้วเห็นไว้ที่ปกเสื้อเชิ้ตอาร์มานิสีฟ้าน้ำทะเล ปลดกระดุมสองเม็ดเผยให้เห็นไรขนสีน้ำตาลแดงประกายทองบนอกแกร่งชวนดึงดูดใจ ซึ่งไม่คกหนารุงรัง ยาวไม่น่าจะเกินหนึ่งเซนติเมตร กำลังพอดี ไม่น่ากลัวเหมือนคิงคองหลงยุค และสวมทับด้วยเสื้อโคตสีดำอีกชั้น

ภาพนั้นชวนฝัน ทำให้จินตนาการถึงการกระตุ่นเจ้าเมื่อเขาอยู่เหนือร่างน้อยขณะทำกิจกรรมทางเพศที่สมน้ำสมเนื้อ!

“บ้างจริงยายอัญญ์ แกคิดอะไร”

หญิงสาวเอ็ดตัวเองในใจ เมื่อจินตนาการอะไรเพื่อเจ้า โดยมีชายหนุ่มตรงหน้าเป็นนักแสดงนำฝ่ายชาย...ต้องเป็นเรื่องبابอแน ๆ

นัยน์ตามสบประสานกับดวงตากกลมโตสีดำสนิทดูจู่ฟ้าไร้ดาวในยามค่ำคืนของผู้หญิงที่ถูกจ้างมา ก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับ

เธอคือบุคคลที่เขาหมายถึง และหญิงสาวก็ยิ้มตอบอย่างยินดียิ่งแปลก...เป็นรอยยิ้มที่สดใสของหญิงสาวคนหนึ่ง สมองเขาประมวผลด้วยความว่องไว

ยิ้มเดียวที่ตริ่งใจ...เขาหรีตาเพ่งมองหญิงสาว และซ่อนอาการ
ต้องมนตร์ไว้ให้มืด ผู้ชายรักษาฟอร์มแบบนี้ทุกคนหรือเปล่านะ

‘คุณสมบัติตรงเผงหนึ่งข้อ...ยิ้มสดใสราวดอกไม้บานต้องแสง
อาทิตย์ในยามเช้า’

ชายหนุ่มคิด ทว่าไร้รอยยิ้มหรือแสดงสีหน้าใดๆ เขาคงบุคลิก
เรียบนิ่งและขรึมไว้ จนอัญญ์มาลีคิดว่า มาดเขาช่างสมกับเป็นท่าน
ประธานแห่งแอล. กรู๊ป เสียจริงๆ

“ผม ดานีเอล” เขาจ้องเธอแว่นหนึ่ง ขณะที่คนถูกมองเ้มปาก
แน่นเป็นเส้นตรง “เรียกผมว่าแดเนี่ยลก็แล้วกัน ริชาร์ดบอกคุณมาว่า
ยังงัยบ้าง” ชายหนุ่มได้ถูกขยับค้ำยาวๆ

‘นิ่งขรึม ดูเหมือนจะเย่อหยิ่งเล็กน้อย...เซ็กซี่ และถือดี’
หญิงสาวไล่สายตาพิจารณาเขา และถอนหายใจเมื่อคิดว่าตนต้องให้
ชีวิตอยู่กับชายคนนีหนึ่งปีเต็มๆ

“ยินดีและเป็นเกียรติอย่างมากที่คุณมารับดิฉันค่ะ” หญิงสาว
ตอบหลังหลุดจากภวังค์

“ยินดีเช่นกัน มิสรอริยศักดิ์ดากุล” น้ำเสียงเขาเรียบนิ่ง ไม่แสดง
อารมณ์ ทว่ากลับมีพลังดังดูด ชวนฟัง และดูเซ็กซี่

“เรียกสั้นๆ ว่าอัญญ์ก็ได้ค่ะ นั่นคือชื่อเล่นของดิฉัน อัญญ์มาลี
คือชื่อจริงค่ะ”

“อัญญ์มาลี...Annmarie?” เขาทวนชื่อเธออีกครั้ง ทำไมคุ้นเคย
กับชื่อนี้จัง

“ค่ะ” เธอตอบรับ และมีรอยยิ้มบนใบหน้า

ช่างดูอ่อนหวาน...

“ผมจะเรียกว่าแมรี่ก็แล้วกัน” ชายหนุ่มสรุป

“ได้ค่ะ” หญิงสาวยิ้ม

ดานีเอลโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง เพราะผู้หญิงที่ริชาร์ดจัดหามาให้

มีคุณสมบัติตรงใจเขาหนึ่งข้อ คุณน่ารักดีทีเดียว ถ้าคุณสมบัติตรงทั้งห้าข้อ ก็จับทำสัญญาเลย แล้วต่อไปถ้าจะมีเหตุการณ์เข้าใจมากเกินไปที่เขาจะคิดเสียว่าคืนกำไรให้สาวน้อยจากประเทศโลกที่สามคนนี้ก็แล้วกัน

“เอาละ อย่าเสียเวลาเลย เรากลับที่พักร้อนดีกว่า”

เขาบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนเดิมพร้อมหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวม อากาศช่วงปลายฤดูหนาวเย็นสบาย มีแสงแดดอ่อนๆ ไม่มีหิมะ ให้ความรู้สึกเหมือนว่าปราศกำลังอำนาจต้อนรับเธอ...

ชายหนุ่มดูกลับขึ้นมาทันทีในสายตาสาวแว่นกันแดดสีดำสนิทจะปิดบังดวงตาเขาเสมอแม้ว่าจะมองจ้องเธออย่างหิวกระหายหรือชื่นชมบูชา

จากนั้นดานิเอลก็เรียกบอดีการ์ดทั้งสองคนมาช่วยอัฒญญมาลียกกระเป๋าและสัมภาระอื่นไปไว้ที่รถของผู้ติดตาม ชายหนุ่มแปลกใจเมื่อกระเป๋าเธอเล็กเสียเหลือเกินสำหรับการมาใช้เวลาอยู่ที่นั่นหนึ่งปีเต็ม

“พวกนายเอาสัมภาระของคุณผู้หญิงไปไว้ที่เพนต์เฮาส์ก่อนเลย”

เขาสั่งแค่นั้น บอดีการ์ดก็ทำตามโดยไม่พูดอะไรสักคำ หญิงสาวสงสัยว่าเขาจ้างคนแบบไหนกันมาทำหน้าที่การ์ด ใช้แต่กำลัง ไม่ต้องมีคำบรรยายหรือคำพูดใดๆ กระจ่าง

เมื่อทั้งสองมาถึงรถ ฐู่ๆ ร่างบางก็ถูกคว่ำหมับ แรงเหวี่ยงทำให้เธอหันไปประจันหน้ากับเขาโดยอัตโนมัติ ใบหน้าคมคล้ำมโน้มลงไกลและจู่โจมเธอ ริมฝีปากหยักสวมนุ่มละมุนของเจ้านายคนใหม่ทาบลงบนกลีบปากสีชมพูระเรื่อสวຍอย่างแผ่วเบา และหยุดเพียงแค่นั้น ไม่ส่งคลื่นร้อนเข้าไปกระตุ้นร่างกายใน

หญิงสาวหัวใจเต้นระทึก ดวงตาเบิกกว้าง ความตื่นตระหนก

ฉายแววให้เห็นผ่านดวงตาที่อยู่ใต้กรอบแว่นสายตาแพชั่น เธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่รดโบหน้าตนา นานี้จึงหวั่นไหวการเต้นของหัวใจไม่ใช่ของเธอก็อีกต่อไป

‘ไม่รู้ว่าคุณจริงจะเกิดกับคุณเมื่อไหร่’ ประโยคที่เธอคุ้นหูจากภาพยนตร์โฆษณาสายสีฟ้าหนึ่งห้อยเข้ามาในมโนสำนึก เธอไม่คิดว่าจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์กระตุ้นเร้าแบบนี้เลยนะ...ไม่เคยเลย

และนี่มัน ‘จูบแรกของฉันเลยนะ!’

อัญญุมาลีเริ่มต่อต้าน ใจร้อนส่งจากแก้มไปถึงใบหู

“อ้อ...” หญิงสาวส่งเสียงประท้วงในลำคอ

เขาผละออก ก่อนที่ปลายจมูกโด่งจะชนแก้มเธอ และกระซิบเป็นคำสั่งชวนใจสะท้าน “เงียบ และอยู่นิ่งๆ ผมแค่ต้องการทำให้คนเชื่อเท่านั้นว่าคุณ...เป็นคู่ควง”

เสียงกระซิบแสนเชือกซี่และใจร้อนถูกกลืนหายไป ในอากาศจากนั้นเขาก็จูบต่อ แต่คราวนี้เธอร้อนและหวานขึ้น ริมฝีปากสาวอ่อนประสบการณ์ถูกสัมผัสโลมไล้ด้วยกลิบบปากหยุกสวของซี่อีไอหนุ่ม เธอสัมผัสได้ถึงความร้อนแรงทั้งที่เป็นเพียงแค่การใช้ริมฝีปากชนกัน ลมหายใจเจือกลิ่นบุหรี่และสเปียร์มินต์อ่อนๆ เป่ารดจมูกจิ้มลิ้มของหญิงสาว

‘เขาสูบบุหรี่ด้วยหรอเนี่ย อี...ฉันแพ้กลิบบุหรี่’ อัญญุมาลีโอดด้วยความทรมาน

เหมือนหญิงสาวตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้านายคนใหม่ โดยสิ้นเชิง และช่างแปลกที่เธอยอมจำนนราวต้องมนตร์สะกด

ไม่นานการจูบจัดฉากก็ผ่านไป...

ดานีเอลตัดใจละจากกลิบบปากนุ่มหวานอย่างนี้เสียดาย นีวแกร่งเซยคางหญิงสาวขึ้นเพื่อให้หยันตาเธอสบประสานกับตาคมที่ดูดดื่มและมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ

“มีคนตามดูเราอยู่” เขาตริ้งสายตาไว้บนใบหน้าหญิงสาว ซึ่งตอนนี้มีแววตะลึงพรึงเพริดในดวงตา “ผมจำเป็นต้องทำ” ชายหนุ่มบอกขณะยื่นเท้าแขนข้างหนึ่งไว้บนประตูรถ

ดวงตากลมโตสั่นระริกอย่างงงววย ก่อนที่หญิงสาวจะเรียกสติคืนมา

“มันจะไม่เกิดขึ้นอีกใช่ไหมคะ” เธอถามเสียงหวานและพยายามควบคุมอารมณ์ ยอมรับว่าโกรธเพราะรู้ว่านับจากนี้เขาคือนายจ้าง แต่ก็อยากได้คำยืนยันจากเขาว่าจะไม่ถูกเอาเปรียบแบบนี้อีก

ชายหนุ่มไม่มีคำตอบให้สักนิด แต่กลับย้ายมือเร็วแฉ่งจากคางนุ้มไปที่แผ่นหลังบาง ก่อนใช้มืออีกข้างเปิดประตูรถแล้วดันตัวเธอเข้าไปนั่งข้างใน จากนั้นก็เข้าไปนั่งในตำแหน่งคนขับ

‘เขาช่างถือดีและกวนโมโหที่สุด คอยดูนะ แม่จะเอาคืนทุกเม็ดเลย!’ หญิงสาวชาวไทยคิดอย่างไม่ยอมแพ้

อัปยศู่มากแล้วยังคงหัวใจเต็นแรงและประหม่าจนเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพรายขึ้นตามไรผม เธอแน่ใจเหลือเกินว่า หนึ่งปีจากนี้ตนจะต้องรับมือกับสถานการณ์ไร้ระทึกอีกนับครั้งไม่ถ้วนอย่างแน่นอน

2

แรกรাত্রีที่ปรากฏ

ระหว่างเดินทางกลับเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของดานิเอล อัญญ์มาลีสังเกตเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายที่สุ่ม นิ่ง และมีพลังบางอย่างที่อยู่เหนือเธอ เป็นพลังที่มองไม่เห็น แต่สัมผัสได้ถึงความร้อนแรงและนำดึงดูดใจอย่างประหลาด รวากับว่าเขาคือผู้ครอบครองจักรวาลของเธอ

ดานิเอลเป็นประธานสูงสุดของแอล. กรู๊ป ธุรกิจโครงข่ายโทรคมนาคมระดับโลก ชายหนุ่มเชื่อว่าคนยุคใหม่ขาดธุรกิจของเขาไม่ได้เลย ตราบใดที่โลกนี้มีการติดต่อสื่อสารผ่านการใช้โทรศัพท์และเซฟติดต่อสังคมออนไลน์ ธุรกิจของชายหนุ่มไม่ได้เป็นแค่ระดับโมไบล์โอเปอเรเตอร์ที่ให้บริการผู้ใช้โทรศัพท์มือถือเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้วางรากฐานของโครงข่ายต่างๆ ให้สัญญาณโทรศัพท์มือถือเหล่านั้นทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าโลกการสื่อสารจะก้าวหน้าไปในทิศทางใด

แต่ทำไมนักธุรกิจผู้มั่งคั่งอย่างเขาจึงต้องเดือดร้อนจ้างผู้หญิงสักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศโลกที่สามมาทำหน้าที่นั้นด้วยเล่า เขาจะยังมีความสุขกับบทบาทนักธุรกิจหนุ่มเจ้าสำราญไปได้อีกหลายปี ถ้าไม่ติดตรงที่มารดาอยากอุ้มหลาน และขอโทษเถอะ หลานจะต้องเกิดกับหญิงสาวที่นางเจ้ก็เจ้าการจัดหาให้ เพราะเห็นเรื่องการแต่งงานของลูกๆ เป็นแค่ส่วนหนึ่งของ ‘การลงทุน’

ความลำบากจึงตกอยู่กับเขาเพราะต้องแต่งงานตามใบสั่ง แต่มีหรือที่คนอย่างดานิเอลจะยอมง่ายๆ เขาไม่มีทางเห็นด้วยกับมารดาเด็ดขาด ต่อให้ผู้หญิงที่นางหาให้จะสวย งดงาม และเพอร์เฟกต์เข้ายวนใจมากแค่ไหน สำหรับเขาก็ไร้ค่าอยู่ดี

แองเจลิกาเป็นบุตรสาวของมหาเศรษฐีบริษัทจัดการการลงทุนของยุโรป อธิบายง่ายๆ ก็คือบริษัทจัดหาทุนและดำเนินการทุกอย่างให้บริษัทที่มีกิจการไม่ใหญ่โตมากจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้นั่นเอง แน่แน่นอนว่าหากซีอีโอหนุ่มตัดสินใจแต่งงานกับแองเจลิกาตามที่มารดาลิขิตเอาไว้อย่างสุดแสนจะเผด็จการ เขาก็จะมีเม็ดเงินมากมายในการลงทุนขยายโอกาสทางธุรกิจโทรคมนาคมของตนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และเงินก็ไม่ใช่ว่ามีปัญหาสำหรับธุรกิจอีกต่อไป แอล. กรู๊ปจะอยู่เหนือคู่แข่งโดยไม่มีใครเทียบได้

แต่นั้นจะสำคัญตรงไหน ในเมื่อเขาร่ำรวยมหาศาลด้วยการทำเงินจากธุรกิจซึ่งตอนนี้เป็นผู้นำในยุโรป และวางแผนจะขยายไปสู่เอเชีย

เรื่องการแต่งงานเง่าแบบนั้นต้องไม่มีวันเกิดขึ้นกับดานิเอลเหมือนก่อนหน้านี่ที่เกิดกับน้องสาวทั้งสองคนอย่างดานิเอลล่าและดารีน่า ซึ่งต้องแต่งงานกับมหาเศรษฐีตามที่มารดาบงการ เขารู้ว่าน้องสาวไม่มีความสุขนัก เพราะต้องทนกับคู่ครองที่เย็นชา ทั้งที่เขาเป็นพี่ชายคนโต แต่ไม่สามารถช่วยน้องๆ ได้เลย

เพราะเหตุนี้...การจัดฉากเพื่อแย้มมารดาจึงเริ่มขึ้น!

ย้อนกลับไปเมื่อไม่นาน วันที่กรุงปรากถูกโอบกอดด้วยแสงแดดอันร้อนแรงพอๆ กับอารมณ์ปรารถนาอันพลุ่งพล่านของซีอีโอหนุ่ม

“อ๊ับฉันทะ” หญิงสาวหน้าสวยจัดและมารยาทร้านโลกเอ๋ย

เชิญชวน แวดตาแทบจะกลืนกินชายหนุ่มเข้าไปทั้งตัว เจ้าหล่อนนั่งบนโต๊ะทำงานเขาและทำลายด้วยการประจันหน้ากัน

คนหน้าหล่อคมคล้ามเหยียดยิ้ม ในยามบ่ายแบบนี้เขาน่าจะเคร่งเครียดอยู่ในห้องประชุม แต่ตรงข้ามความหฤหรรษ์กลับแผ่กระจายไปทั่วห้องทำงานชื่อไอหนู่ม จนสัมผัสได้ถึงเปลวเพลิงแห่งความต้องการ

ชายหนุ่มอุ้มร่างระหงของสาวดีกรีร้อนให้กึ่งนั่งกึ่งนอนบนโต๊ะทำงาน ส่วนเธอก็ช่วยปลดเข็มขัดแบรนต์หรืออย่างรวดเร็ว ท่อนเนื้อทรงพลังดูอึดอัดอยู่ใต้ผ้าเนื้อดีของกางเกงทำงานสุดเนี้ยบ จนแม่สาวตามคมเข็กชี้ถึงกับน้ำลายสอ

“เพื่อผม...ฮันนี่” เขาสั่ง

สิ้นเสียงหัวทรงอำนาจ หญิงสาวมาร้อนแรงกับเอา ‘ตัวตน’ ของเขาเข้าสู่ปากอย่างละโมภ และกอบกุ่มท่อนเหล็กร้อนผ่าวประจำกายเขาไว้อย่างหวงแหน ก่อนปรนเปรอด้วยลิ้นร้อนอย่างเสนาหา

ชื่อไอหนู่มคำรามเสียงเข้มอย่างพึงใจ หญิงสาวจึงแหงนหน้าสบตาชายหนุ่มเพื่อรับรู้ว่าเขากำลังสุขสุดๆ ภายใต้อการปรนเปรอที่เธอบรรจงมอบให้ เสียงเขาสูดปากส่งผลให้เธอรู้สึกเหมือนถูกกระตุ้นอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

ดานีเอลกำลังเพลิดเพลินกับแม่สาวที่มีความสุขกับร่างกายเขาราวเป็นสารเสพติดชนิดหนึ่ง

อลิยา...เป็นสาวเร้าร้อนในคราบนางฟ้าชุดชั้นในคอลเล็กชั่นล่าสุดของแบรนต์ดัง ที่เพิ่งเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่ไปเมื่อไม่นานมานี้ เขาแทบไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรก็ได้เธอมาสะสมในคอลเล็กชัน ‘ผู้หญิงรอบเอว’ เมื่อหญิงสาวก้าวเข้ามาในตึกกับเอเจนซีชื่อดังเพื่อประชุมรับมอบหมายงานฟรีเซนเตอร์สินค้าชนิดหนึ่งของอาณาจักรแอล. กรู๊ป

แรกพบกันเธอก็ไม่อาจลบภาพตริ้งตาตริ้งใจของผู้ชายหล่อเหลา สมบูรณ์แบบอย่างดानीเอลได้เลย นำไปสู่การทอดสะพานให้เขาเพื่อ เชื่อมสัมพันธ์ และมีข้อตกลงว่าทั้งคู่ยินดีที่จะเติมเต็มสิ่งสุดยอดที่ต่าง ฝ่ายก็ต้องการ โดยปราศจากพันธะใดๆ ไม่มีความรัก ไม่มีข้อผูกมัด มีเพียงการเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด จากนั้นไม่นานการบริการแบบเร่งด่วน ก็มาปรากฏตรงหน้าซีอีโอหนุ่มทุกครั้งที่เขาต้องการ

เช็กซ์...เพียงแค่นั้นจริงๆ

“ดีมาก” เขาขบกรามแน่นเพื่อสะกดกลิ่นความสุขสุดยอดที่กำลังจะทะลักออกมา และรั้งร่างระหงเข้ามาแนบลำตัว ก่อนผลัดกัน ตัวตนซึ่งระงูไปด้วยความต้องการเข้าสู่ใจกลางร่างนั้น

ชายหนุ่มเร่งจังหวะดับไวร้อนแรงไม่แพ้แสงแดดภายนอก จน ใต้ทำงานเขี่ยอันเลื่อนลื่นแทบลุกเป็นไฟ แต่...

ตืดดด...

“ท่านประธานคะ มาตามอยู่ด้านหน้าแล้วค่ะ” เลขานุการสาว หน้าห้องส่งสัญญาณผ่านอินเตอร์คอม

ประโยคเตือนภัยเมื่อครู่ทำให้กิจกรรมอันเร้าร้อนยุติลงอย่างขัด อารมณ์

นรกเถอะ!

“นี่มันเรื่องบ้าอะไร” ชายหนุ่มสอพลอพร้อมผละจากร่างระหงที่ กระปรองเลิกขึ้นไปถึงเอว

เขารูดชิปและรัดเข็มขัดเสริ้ก็ขยับเนกไทให้เรียบร้อยตามแบบ ฉบับซีอีโอผู้ต้องเลือกเพียงสิ่งที่สมบูรณ์แบบ

“กลับไปก่อนอลิยา” เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ดุดัน และไม่ใส่ใจนัก

นางฟ้าชุดชั้นในกลอกตามองบนอย่างเบือนหน้าย ทำไมสวรรค์ ไม่เคยเข้าข้างเธอนะ กำลังเข้าค่ายเข้าเข็ม ลีเวียก็ดันมาตอนนี้

“แต่เนี่ยลดา... จวบลาฉันที่ได้ใหม่คะ” เธอเว้าวอนอย่างมากจริต เขามองข้ามไหล่หญิงสาว รวากับว่าเธอไม่ควรค่าแก่การสบตาเสียอย่างนั้น

“กลับไป... แล้วผมจะชดเชยให้”

น้ำเสียงและแววตาเย็นชาทำเอานางฟ้าเจ็บแปลบในอก

หญิงสาวลนลานลงมายืนแน่นิ่ง สันรองเท้าแบรนต์ดังแหลมเปียบ... เธอซ่อนความโกรธจัดขัดใจเอาไว้ในก้นบึ้งของหัวใจ พลังดิ้งกระปรองลงมาคลุมเข้า ก่อนคว้ากระเป๋าถือแล้วเดินไปที่ประตูโดยไม่หันกลับไปมองเขา แต่โชคร้ายเมื่อเลขาฯ เปิดประตูออก ก่อนที่ลิเวียจะเพ่งมองเธออย่างหมิ่นเกียรติ

นางสำรวจหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนปล่อยผ่านอย่างไม่ใส่ใจ เพราะรู้จักนิสัยของบุตรชายดี

พวกผู้หญิงใช้แล้วทิ้ง... นางพบเจอออกจะบ่อย ดานิเอลใช้ผู้หญิงแบบนี้ซ้ำที่ไหนกัน นางไม่เสียเวลาลดตัวลงไปเสวนาด้วยหรอก คงเจอกันแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวละมัง

ลิเวียมองโต๊ะทำงานกว้างของบุตรชายมาดแบดบอย เขาลุกขึ้น ผายมือเชิญมารดาไปนั่งบนโซฟาที่ใช้รับรองผู้มาเยือน

นางมาพบชายหนุ่มที่ห้องทำงานแบบนี้ไม่บ่อยนัก นอกเสียจากว่าจะมีธุระสำคัญ และสิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือการได้เห็นบุตรชาย คนโตของตระกูลเป็นฝั่งเป็นฝา นั่นอาจเป็นเพราะเขาอายุย่างเข้าสามสิบหกแล้ว แต่ไม่มีวีแววว่าจะแต่งงานหรือเลิกเป็นหนุ่มโสดเจ้าเสน่ห์สักที อีกเหตุผลที่นอกเหนือจากการลงทุนก็คือนางอยากอุ้มหลาน เพราะเพื่อนในสังคมสูงวัยของนางมีหลานๆ ตัวน้อยมาสร้างสีสันให้ชีวิตกันแทบทุกคน

มารดานั่งเพ่งมองบุตรชายอย่างเป็นทางการเป็นกังวลที่สุด ก่อนบอกเจตนาที่มาในวันนี้

“ว่าไงนะครับแม่” เขาถามเสียงเข้มขรึม

“ก็แม่จะให้เราแต่งงานกับหนูเองเจดลิกานะสิ ทำไมล่ะ เรานะ
ควรมีครอบครัวสักที” ลีเวียเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางจริงจังมาก

มารดาได้ชื่อว่าเป็นจอมเผด็จการ ต่างกับบิดาที่ให้อิสระเต็มที่
อะไรก็ได้ ไม่บังคับลูกๆ และออกจะตามใจดานิเอลกับน้องสาวทั้งสอง
คนมาตั้งแต่วัยเด็ก ไม่เจ้ากี้เจ้าการเรื่องการมีครอบครัวของลูก แต่ให้
ความสำคัญแก่ความยิ่งใหญ่ไพศาลในกลุ่มบริษัทของครอบครัว
มากกว่า

“ผมยังไม่คิดเรื่องนี้สักครั้ง” บุตรชายคนเดียวซึ่งเป็นดั่งหัวแก้ว
หัวแหวนบ่ายเบียง เขาจะรักชีวิตอิสระและหวงความเสียดจะตายไป
การมีครอบครัวก็เหมือนถูกเด็ดปีกอย่างไม่ต้องสงสัย มีหรือที่เขาจะ
ยอม

“วันนี้ยังไม่คิด...แต่ต่อไปภายหน้าก็ต้องคิด” ลีเวียเอ่ย

“ผมยังสนุกกับงาน” เขาเปรย

“และสนุกกับสาวๆ พวกนั้นของเราละสิ” มารดาตวัดสายตาดู
มองเขา และพูดเหน็บด้วยสีหน้าจริงจัง

“แม่ครับ” นักธุรกิจหนุ่มผู้มั่งมีอย่างดานิเอลไม่มีวันยอมตก
อยู่ใต้การบงการของมารดาแน่ๆ

“นี่เราก็อายุมากแล้ว ถึงเวลาที่จะต้องมีการมีครอบครัว มีลูกสืบสกุล
น้องสาวเราทั้งสองก็ออกเรือนไปกันหมดแล้ว นั่นแม่ยังหวังว่าเมื่อไหร่
จะมีหลานสักที และแม่จะหายห่วงมากถ้าแดเนียลแต่งงาน” นางสรุป

“และเจ้าสาวของผมก็คือน้องเองเจดลิกานะสิใหม่” ดานิเอลถาม
มารดา แววตาเขาแว่นิ่งดี้อัน ถ้าจะพูดถึงความหัวแข็งและจอม
เผด็จการที่มีในตัวเขาก็อย่าหาอื่นไกล สำเนาถูกต้องมาจากมารดา
เต็มๆ

“ใช่” ลีเวียตอบเยือกเย็น

“แต่ผมกับแองเจลิกาไม่ได้รักกัน” เขาเถียงอย่างไม่ยี่หระ ไม่มี
ผู้หญิงที่ชื่อแองเจลิกาในใจสักเสี้ยวเดียว จะให้แต่งงานได้อย่างไร

‘แม่กำลังคิดจะทำอะไร’

“ไม่จำเป็น” ลีเวียตอบน้ำเสียงเย็นชา อ้ามทิต

อันที่จริงวัฒนธรรมการคลุมถุงชนในชนชั้นยุโรปมีมานานแล้ว
ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นกับครอบครัวเขาหรอก

“ผมไม่เห็นด้วย” ดานีเอลไม่มีวันเห็นด้วย เขารู้ว่าสำหรับ
มารดา...การแต่งงานของเขาไม่ต่างจากเรื่องการลงทุนเท่านั้น เพื่อ
ความยิ่งใหญ่เทียบทานของอาณาจักรแอล. กรุป

“แม่ไม่ชอบให้ลูกชัใจ...” นางเว็นชวง และเฟ่งมองบุตรชาย
ด้วยความหงุดหงิด “...เรารู้ดีนี่แดเนี่ยล” เอย์ต่ออย่างเกรี้ยวกราด

“เรื่องอื่นผมยอมให้แม่ได้ แต่สำหรับเรื่องนี้...” เขาหยุดพูด
แล้วจึงมารดาอย่างเชือดเฉือน ไร้แววอ่อนข้อ “...คงเป็นไปได้”
ชายหนุ่มประกาศก้องด้วยน้ำเสียงดุดัน

“ผมมีงานล้นมือ และอีกไม่กี่นาทีที่จะต้องออกไปสัมมนาเรื่อง
การสื่อสารในโลกอนาคตแล้วครับ ถ้าไม่มีเรื่องอะไรแล้ว ผมขอตัว”
เขาตัดบทด้วยมืงานแทรกเข้ามา จนมารดาถึงตาใส่อย่างตำหนิถึง
น้อยใจ

“เอาละ วันนี้คงคุยกันไม่รู้เรื่อง แต่ยังไงก็ตาม...” ลีเวียจ้องตา
บุตรชายหัวดีอย่างชัใจ “...เราต้องแต่งงานกับหนูแองเจลิกา เพื่อ
ความเป็นปึกแผ่นของธุรกิจเรา อย่าพยายามเลียง แม่ตามใจเรามา
ตลอด ทุกเรื่อง แต่สำหรับเรื่องนี้เห็นที่จะตามใจไม่ได้ คิดเสียว่าแม่
ขอรับรองก็แล้วกัน”

สิ้นคำสั่งอย่างเผด็จการ ลีเวียก็ลุกขึ้นแล้วผลุนผลันออกจากห้อง
ทำงานบุตรชายอย่างหงุดหงิด คนติดตามถือกระเป๋าและเปิดประตูให้
อย่างนอบน้อม

ภาพการปะทะคารมอันเชือดเฉือนระหว่างดานีเอลกับ มารดาจอมเขี้ยบบึงคงหลอกหลอนในมโนสำนึกของชายหนุ่ม ภาพนั้น ฉายชัดจนแทบจะผุดขึ้นมาบนท้องถนน ช่างก่อกวนใจเขาระหว่าง ขับรถเสียวเหลือเกิน

อัญญ์มาลีมองคนขับบ้อยๆ เขาดูหล่อเหลา ทรงเสน่ห์ ทำให้ เธอแน่ใจว่าดานีเอลช่างเป็นชายหนุ่มที่สมบูรณ์แบบและแสนอันตราย อย่างร้ายกาจ ตามคมมองมารวกับเขารู้ทันเธอที่กำลังแอบมองอย่าง หลงใหล ซึ่งทำให้หญิงสาวตื่นเต้นและประหม่า เธอเริ่มไม่มั่นใจว่าการ ตัดสินใจรับงานนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะไม่รู้ว่าจะต้านทาน เสน่ห์ของเขาได้อย่างไร และที่รชาร์ดกำชับว่าเขาดู...ดูที่จะจริง

เอี้ยดดด...

ซูเปอร์คาร์สัญชาติเยอรมันคันหรูเสียวหลักตรงจุดลงทางด่วนที่ ไค้งฉวัดเฉวียน ท้องถนนยังมีหิมะปกคลุมอยู่ประปรายในบางท้องที่ จนดูอันตราย ใ้พวกน้ำแข็งลื่นๆ นี่ละคือตัวการใหญ่ที่ทำให้รถซึ่ง สัญจรไปมาแทบจะไถลออกนอกเส้นทางหลายต่อหลายครั้ง

บ้าฉิบ! นี่มันจะหมดฤดูหนาวแล้วนะ ทำไมยังมีหิมะหลงฤดูบน ถนนอยู่อีก

ใจเต้นระทึก!

น่าแปลกใจอย่างยิ่ง...เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับมหาเศรษฐีผู้แบดบอย จอมซ่าอย่างเขาได้อย่างไรกัน ดานีเอลเป็นซีอีโอหนุ่มผู้คร่ำหวอด ในโลกธุรกิจก็จริง แต่ใครๆ ก็รู้อ่างานอดิเรกที่เขาหลงใหลคือการแข่ง รถฟอร์มูลาวันในสนามแข่งรถยนต์ทางเรียบชนิดที่ไม่มีใครเทียบได้ และไม่ใช่แค่นั้น ยังรวมถึงกีฬาจำพวกทำทลายความเร็วทุกรูปแบบ อีกด้วย

อุบัติเหตุไม่คาดฝันอาจเกิดขึ้นเพราะเขามัวแต่คร่ำเคร่งกับการ วางแผนตบตามารดา เพื่อหนีการแต่งงานที่มีฉากหลังเป็นการลงทุน

ก็เป็นได้

เขาอาจ ‘ใจลอย’ และ ‘เสียสมาธิ’ ในการขับรถ...

บ้าฉิบ!

เขาไม่เคยดำเนินชีวิตด้วยความประมาทอย่างนี้มาก่อน

ดานีเอลตัดสินใจบังคับพวงมาลัยให้รถแลบลงข้างทาง
แน่นอนว่านาที่นั่นนอกจากตัวเขาแล้วยังมีอีกชีวิตหนึ่งที่ต้องปกป้อง
ถึงแม้จะเป็นเพียง ‘คนรับจ้าง’ ก็ตาม

รถหมุนคว้างแล้วครูดกับต้นไม้ ตัวถังที่ทำด้วยโลหะฉีกขาด
ฝากระโปรงหน้าหลุดกระเด็น กระจกแตกกระจาย บริเวณห้องเครื่อง
มีควันพวยพุ่ง และห้องโดยสารก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เข็มขัด
นิรภัยรั้งร่างชายหนุ่มกับคนนั่งข้างๆ ไว้ เขารีบยกแขนขึ้นเพื่อป้องกัน
ใบหน้าจากแรงปะทะของถุงลมนิรภัยที่ทำงานโดยอัตโนมัติ

จากนั้นเพียงไม่กี่วินาทีถุงลมนิรภัยก็ยุบลงซ้ำๆ ดานีเอลจึงพยายาม
กระแทกเบาะ ทำให้ท้ายรถกระดอนอีกครั้งแล้วหยุดสนิท เขาตั้งสติได้
อย่างยอดเยี่ยม ชายหนุ่มสาวถุงลมนิรภัยที่ขวางหน้าออก มองเห็น
คนร่างบางหมดสติและมีเลือดไหลลงมาตามขมับ จึงเอื้อมมือไป
ปลดล็อกประตูฝั่งอัญญูมาลีแล้วพยายามผลัก แต่ไม่สำเร็จ

ชายหนุ่มรวบรวมพลังกำลังลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลแล้วเดินอ้อมไป
เปิดประตู ก่อนอ้อมอัญญูมาลีออกมา เพราะเขาได้กลิ่นน้ำมัน ซึ่งอาจ
รั่วออกมาจากส่วนใดส่วนหนึ่งของรถยนต์ ถ้าโชคร้ายรถอาจจะระเบิด

เขาอ้อมเธอออกมาในระยะใกล้พอสมควร ก่อนจะมีรถตามหลัง
มา แล้วก็เกิดการพุ่งจุดเกิดเหตุ โชคดีที่มีพลเมืองดีช่วยโทร. เรียกรถ
พยาบาล

ความเจ็บชุกเกิดขึ้นทั่วร่างทรงพลังของเขา แรงอัด แรงกระแทก
จู่โจมจนน่าจะซ้ำใน แต่ไร้บาดแผลหนัก มีเพียงรอยคล้ำยแฉวย่วน
อาจเป็นเพราะมีถุงลมนิรภัยป้องกันเอาไว้

แต่เขายังไม่รู้ตัวว่าคิ้วแตกจนมีเลือดซึม และดูเหมือนจะมีเลือด
กำเดาออกด้วย

อัษฎ์มาลีมีเลือดไหลที่ศีรษะเหนือหน้าผากขวา เพราะกระทบ
กับคอนโซลรถก่อนถูกลมจะทำงาน ชายหนุ่มตรวจดูชีพจรและโล่งใจ
เมื่อยังมีสัญญาณชีพ เขาเจ็บใจตัวเอง ไม่น่าปล่อยให้เกิดเรื่องบ้า
แบบนี้ขึ้นเลย

บ้าฉิบ! นี่มันเรื่องบ้าอะไร

โชคยังดีที่เธอเพียงสลบไป...

ดวงตาคมมองร่างแบบบางของหญิงสาวนิ่ง ดวงหน้าเธอซีด
เผือด เขาเป็นห่วงเธอ...

‘ช่างเป็นแรกพบที่ไม่น่าประทับใจเลย’ เขาคิด

“แม่รี! แม่รี! คุณเป็นยังไงบ้าง” ดานีเอลถามอย่างร้อนรนโดย
ถือวิสาสะตั้งชื่อให้เธอ ทำไมเขาต้องไม่สบสายใจมากขนาดนี้...ก็แค่
ผู้หญิงที่เพิ่งพบกัน

แม่รี...เป็นชื่อที่มีความหมายดีในความคิดของดานีเอล

‘Annmarie’ เขาคู่กับชื่อนี้เหลือเกิน มีความหมายดีและสะกด
ได้สองภาษาทั้งไทยและอังกฤษ

และแบบบอຍอย่างเขาก็เคยรู้จักสาวน้อยคนหนึ่งชื่อ...Annmarie

เขาพรวดเรียกชื่อเธอ “แม่รี! โอ...แม่รี คุณโอเคหรือเปล่า”
น้ำเสียงเขาแสดงความห่วงใยเต็มเปี่ยม

“แม่รี!” ชายหนุ่มประคองแก้มหนุ่มอย่างระวัง “มองผม...ตื่นดี
สาวน้อย!” เขาสั่งด้วยความเป็นห่วง

ไม่นานร่างบางก็ขยับ ดวงตาเธอเปิดขึ้นช้าๆ ให้เขาใจขึ้น
ทำไม...ทำไมเขาต้องกลัวว่าเธอจะเป็นอะไรไป

“เรา...เราตายแล้วหรือคะ” หญิงสาวถามเสียงแผ่วเบา น้ำตา
คลอสะท้อนความเจ็บปวด เลือดสีแดงสดไหลเลอะขมับอย่างน่าสงสาร

ดานิเอลสำรวจจุดก็พบว่าอัณญ์มาลีมีแผลจากการกระแทกจุดเล็กๆ แต่ไม่แน่ใจว่าหญิงสาวมีโรคประจำตัวอย่างฮีโมฟีเลียหรือเปล่า ทำให้เลือดถึงออกมากผิดปกติ ทั้งที่แผลไม่น่าจะสาหัส เธอช่างดูบอบบางเสียจริง

“เรายังไม่ตาย รพพยาบาลกำลังมา” ดวงตาคมมีแววห่วงใยเต็มเปี่ยม “คุณเจ็บตรงไหนบ้างแม่รี” เขาถามด้วยความกังวลที่สุด

“ฉัน...ปวดหัวและเจ็บไปทั่วตัวค่ะ” หญิงสาวตอบกระต่อนกระแท่น หัวใจเต้นแรงด้วยความตกใจ เธอซาไปทั่วร่างกาย โดยเฉพาะที่แขนขวา

เสียงไซเรนดังมาแต่ไกล ในที่สุดรถพยาบาลก็มาถึงจุดเกิดเหตุ ทั้งสองถูกนำตัวขึ้นรถ ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจก็มาถึงที่เกิดเหตุด้วย และเก็บภาพหลักฐานในที่เกิดเหตุ

ตำรวจอีกส่วนตามมาสอบปากคำคนเจ็บที่โรงพยาบาลด้วย ดานิเอลจึงอ้ออัณญ์มาลีตลอดทาง เขาคิดว่าผู้หญิงบอบบางอย่างเธอไม่ควรมาเจอเหตุการณ์แบบนี้ในวันที่มารับหน้าที่สำคัญ ซ่างไม่ยุติธรรมเลย

และเป็นการพบกันที่ไม่น่าประทับใจอย่างแน่นอน เพราะวันแรกก็เจ็บตัวเสียแล้ว แบบนี้จะรอดไหมเนี่ย

ชายหนุ่มกังวล ทั้งที่ผู้ชายอย่างเขาไม่เคยแยแสผู้หญิงคนไหนมาก่อนเลย

อัณญ์มาลีแขนหัก และศีรษะมีแผลแตก โชคดีที่ไม่หนักมากไปกว่านี้ คงเป็นความทรงจำไม่รู้ลืมกับวันแรกที่ปรากฏ หลังจากทำตะเฝ็นไม่นานก็ถูกยัดเยียดให้รับโชค (ร้าย) จนต้องนอนโรงพยาบาลเสียแล้วหรือนี้

แรกรাত্রีที่ปรากฏกับการนิทราที่โรงพยาบาลเอกชนในฐานะคนเจ็บ หลังประสบอุบัติเหตุเฉียดตายอย่างไม่คาดฝัน

ช่างน่าสมเพชจริง ไหนเขาว่่ากันว่า ปรากคือดินแดนที่งดงาม
ดุจเมืองในเทพนิยาย

ตรงไหนหรือ...เทพนิยายตรงไหน เธอยังหาไม่เจอ

โธ...ชีวิตน้อยๆ ของอัญญ์มาลี

พระเจ้าแก้งเธอหรืออย่างไร...นี่ยังถือว่าพอมิโซคดีท่ามกลาง
โซคร้าย เพราะหนุ่มข้างกายจัดว่าเป็นผู้ชายประเภทหล่อ สมบูรณ์แบบ
อย่างน้อยแม้ไม่ได้ครอบครอง แต่ได้มองก็ยังมีดี...อัญญ์มาลีคิดเล่นๆ
หลังจากรู้สึกว่่าปลอดภัยแล้ว และมองแผนระบมบนตัวอย่างนี้ก็ขำ
เธอไม่ได้เป็นผู้หญิงสายหีนหรือกนะ แต่ถ้าอาหารตามาอยู่ตรงหน้าก็
ต้องมองบ้างเป็นธรรมดา จะยอมให้เสียศรัทธาได้อย่างไร

แค่เขานอนเฝ้าเธอใกล้ๆ แบบนี้ก็ทำหัวใจดวงน้อยสั่นไหวนะ...

รู้ใหม่

คฤหาสน์หรูของตระกูลลิมเบอร์สกี กรุงเบอร์ลิน เยอรมนี

“นี่แคเนี่ยลเป็นอะไร ทำไมต้องไปโรงพยาบาล” ลีเวียถามด้วย
น้ำเสียงไม่สบอารมณ์นัก “นอนอยู่ที่นี่ทั้งคืนด้วยเธอะ”

“ท่านประธานประสพอุบัติเหตุทางรถยนต์ครับ” แครี เลขาฯ
หนุ่มใหญ่ที่รับใช้นางมานานปีรายงานด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ให้ความ
เคารพอย่างสูงสุด ขณะเดียวกันก็ส่งภาพถ่ายจากนักสืบให้ดู แต่ลีเวีย
ยังไม่สนใจที่จะดูในตอนี้

“เจ็บมากไหม ลูกฉันอาการเป็นยังไงบ้าง” นางใจไม่ดี เป็นห่วง
บุตรชายเพียงคนเดียวยิ่งกว่าใคร

“ท่านดานิเอลไม่เป็นไรมาก” แครีมองดวงตาตุๆ ของลีเวียแล้ว
พูดต่อเมื่อนางกำลังตั้งใจฟัง “แต่ภรรยา...เอ่อ...”

ผู้ช่วยรายงานอย่างอ้าอึ้ง ลังเลว่่าจะเอ่ยถึงภรรยาฟ้าแลบของ
ท่านประธานดีใหม่ แต่แววดาเนิ่งๆ ของมาตามลิมเบอร์สกีราวกับสั่ง

การว่า เขาต้องรายงานให้หมดถ้ายังอยากมีลมหายใจ

“แขนหักครับ” เขารายงาน

“ภรรยาอย่างนั้นหรือ” ลีเวียแปลกใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น ลูกชายตัวแสบมีภรรยาตั้งแต่เมื่อไรกัน ต้องเกิดความผิดปกติแน่นอน นางรู้จักนิสัยเขาดี

จำได้ว่าเพิ่งคุยกันเรื่องการแต่งงานเมื่อไม่นานมานี้ แล้วทำไมจู่ๆ บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนถึงมีภรรยาโผล่มาแบบนี้ได้

‘มันงอกมาจากไหนกัน แม่ผู้หญิงนั้น’

แบบนี้นางคงทนนิ่งใจเย็นทำเป็นทองไม่รู้ร้อนไม่ได้อีกต่อไป
เด็ดขาด!

“ครับ” แครีรับคำแล้วพยักพยเปิดให้ลีเวียดูของรูปถ่าย “นักสืบได้ภาพที่ท่านประธานไปรับเธอที่สนามบินครับ” เขารายงาน

ลีเวียหยิบซองขึ้นมาดู แต่ละภาพถูกสแกนด้วยสายตาดูดันและ
พิโรธของมาตามแห่งแอล. กรู๊ป

“นี่ลูกชายคนเดียวของฉันไปคว่าผู้หญิงนี้มาจากโลกไหนกัน
ไม่เข้าท่า” นางถามพร้อมต้อยอย่างไม่สบอารมณ์ด้วยเสียงที่ฟังดูคล้าย
การคำรามของนางพญาสิงโตจอมดุ

“ครับ ท่านประธานไปรับเธอด้วยตนเองที่สนามบิน” แครีแทบ
ไม่กล้าสบประสานกับนัยน์ตาที่มีแววเกรี้ยวกราดของลีเวียได้เลย
นางเผด็จการและน่ากลัวกว่าที่คิด “สืบทราบว่าเป็นเดินทางมาจากเมือง
ไทย”

“เมืองไทย? อยู่ตรงไหนบนแผนที่โลกงั้นหรอ?”

“แถบเอเชียครับ เลยมานะเชียขึ้นมาจากตอนเหนือ”

“โอ...พวกกลุ่มประเทศโลกที่สาม”

“ครับ แต่ก็ไม่ใช่”

“ตัวซวย! แล้วเป็นไงล่ะ เมียที่พ่อแม่ไม่เห็นควรด้วยมันก็ไม่ต่าง

จากตัวช่วยหรือก ตีนะที่แม่นั้นเป็นฝ่ายเจ็บ ไม่ใช่ลูกชายฉัน”

สี่เวียเอ่ยพร้อมส่ายหน้าอย่างระอา และนางจะไม่ยอมอยู่เฉย
แน่ การแต่งงานของดานีเอลต้องเป็นไปตามที่นางบงการเท่านั้น
เห็นที่จะต้องหาเวลาไปดูหน้าเมียของลูกบ้างเสียแล้วว่าเป็นลูกสาว
จากตระกูลมหาเศรษฐีบ้านไหน นางจะต้องสกรีนก่อน ถึงจะอนุมัติให้
ผู้หญิงคนนี้อยู่ในสถานะไหนกับบุตรชายเพียงคนเดียว

3

CEO จอมบงการ (รัก)

โรงพยาบาลเอกชนเต็มไปด้วยคนป่วยที่มาเข้ารับการรักษา และฝากชีวิต ฝากความหวังไว้กับแพทย์ เสี่ยงคนเจ็บป่วยจนเจ บุรุษ-พยาบาลร่างสูงที่สวมชุดสีน้ำเงินเข้มเข็นรถคนป่วยเข้าออกไม่ขาด สีสหน้าผู้คนในสถานที่แห่งนี้หาความสดใสไม่ได้เลย มีแต่ความวิตกในแววตา แพทย์กับพยาบาลรุ่นวายกับการรักษาแล้วยังต้องรับความกดดันจากบรรดาญาติของคนไข้อีกด้วย

ดานีเอลมีบาดแผลพอสมควร แต่ร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ทำให้อาการบาดเจ็บเหล่านั้นทำอะไรเขาไม่ได้ เขาเลือกที่จะมานั่งเฝ้า อัญญุมาลี ซึ่งตอนนี้หมอบกับพยาบาลกำลังดูอาการอยู่ หญิงสาวหน้าซีดอย่างเห็นได้ชัด เธอคงตกใจมากเมื่อต้องเผชิญระหว่างความเป็น กับความตาย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดคิด

“ดีขึ้นบ้างหรือเปล่า” เขาถาม ตอนนี้อัญญุมาลียังเจ็บปวดระบบไปทั่วร่างกาย โดยเฉพาะแขนขาที่ถูกกระแทกอย่างแรง จึงต้องเข้าเฝือกไว้ ดีที่ไม่ร้ายแรงมาก และที่ดีอย่างเหลือเชื่อคือ...ทั้งสองยังคงมีชีวิตอยู่

“ใครจะคาดคิดว่าอุบัติเหตุจะโจมตีฉันตั้งแต่วันแรกที่มาถึงแบบนี้” หญิงสาวพิมพ์่า นี่เธอโชคร้ายจริงๆ หรือ

“อย่าคิดมากเกินไป” ดานีเอลจ้องตาเธอ “นับจากนาที่นี้ คุณจะเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุด” เขาเอ่ยน้ำเสียงขื่นๆ “เพราะอยู่ในการปกครองของผม...ผู้หญิงของผม คนที่โชคดีที่สุดอย่างน่าอัศจรรย์”

สิ้นการสรุปของเขา หญิงสาวก็ถึงกับทำตาโตด้วยความสงสัย “พระเจ้า โชคดีจนน่าอัศจรรย์นั้นหรือ มันต้องแลกด้วยความเจ็บปวดขนาดนี้เลยรีไรง เฮอะ” หญิงสาวได้แต่เถียงในใจ แต่ปฏิกริยาที่แปลกไปคือแก้มร่อนงูววบ หัวใจเต้นแรงเพราะคำพูดประโยคนั้นของเขา บ้าจริง!

ผู้ช่วยพยาบาลหนุ่มช่วยพยุงหญิงสาวเพื่อจะพาไปขึ้นรถเข็น เพราะได้เวลาไปพักผ่อนแล้ว ตอนนี้มีคนห้อมล้อมเต็มไปหมด จากการสังเกตน่าจะเป็นบอดีการ์ดหรือไม่ก็ผู้ช่วยของดานีเอลนั่นละ

“ไม่ต้อง” ดานีเอลปราดไปหาอัญญ์มาลี “หน้าที่ผม” พุดจบ เขาก็ซ่อนร่างบางขึ้นแล้วพานั่งรถเข็นแทน ก่อนพาเธอไปที่รถซึ่งคนของเขาพร้อมเลขาฯ หนุ่มคนสนิทมารอรับอยู่แล้ว หลังจากพวกเขาจัดการรถสปอร์ตที่เกิดอุบัติเหตุ

เมื่อถึงเพนต์เฮาส์ อัญญ์มาลีก็ถูกพาตัวไปที่ห้องพัก โดยเจ้านายคนใหม่อุ้มเธอมาส่งเอง เขาทะนุถนอมเพราะกลัวเธอเจ็บมากไปกว่านี้ คิดว่าตัวเองก็มีส่วนผิดที่ขับรถเร็วเกินไปในขณะที่ท้องถนนเต็มไปด้วยน้ำแข็งแบบนั้น เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มจึงคิดว่าจะรอให้หญิงสาวเจ้าของตากลมโตคนนี้หายเจ็บ แล้วเขาจะหาอะไรทำเพื่อปลอบขวัญเธอหน่อย

“นี่คือห้องพักของคุณ...” เขาเอ่ยขึ้นหลังจากวางเธอลงบนเตียงกว้าง ห้องนอนของหญิงสาวตกแต่งสไตล์นีโอคอกทิกที่ดูเรียบ ทว่าหรรู้สึกสบาย ปลอดภัย ในนาที่แรกที่เข้ามาภายในห้อง

อัญญ์มาลีเองก็ชอบตั้งแต่หน้าที่แรก และอยากเอนกายนอนพัก

แล้ว ตั้งแต่มาถึงที่นี่ ยังไม่มีคืนไหนที่เธอหลับสนิทเลยนะ เอาจริงๆ ก็คือได้นอนบนเครื่องบินแล้วก็มานอนโรงพยาบาล ทั้งที่เธอไม่ได้เจ็บอะไรหนักหนา ทำไมไม่เจ้านายไม่พากลับก็ไม่รู้ อาจเป็นเพราะตึกมากลมะมั่ง คืนนี้หวังว่าจะได้หลับแบบสบายๆ สักคืน ถือเสียว่าเมตตาสาวผู้เดินทางมาไกล...จะได้ไหมนะ

หญิงสาวมองสำรวจห้องนอนพลางตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง จึงไม่รู้ตัวเลยว่าอาภักปฏิกิริยาของตนถูกตามาคมคู่หนึ่งจับจ้องอย่างขบขันระคนเอ็นดู กว่าจะรู้ตัวก็นาทีที่หลุดออกจากภวังค์แล้วพบว่าเขามองอยู่ จังหวะที่เธอหันไปจึงสบตาคู่นั้นเข้าพอดี

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบ ก่อนเกี่ยวบอยผมขึ้นทักทายโดยอัตโนมัติ

“ผมจะสั่งให้คนมาช่วยดูแลก็แล้วกัน คงหลายวันกว่าอาการจะเป็นปกติ” ดานีเอลเว้นจังหวะ ก่อนลากเก้าอี้มานั่งประจันหน้ากับหญิงสาว และหรีตตามองเธอ “หมอบอกว่าต้องใส่เฝือกสามสัปดาห์ ไซ้ใหม่” เขายังไม่มีรอยยิ้ม

‘ทำหน้าที่แบบนี้มันดูคุณะ รู้ตัวไหม’ เธอตำหนิเขาในใจ

“คุณยังเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

น้ำเสียงเขาดูเป็นห่วง คงคิดว่าเธอกลายเป็นความรับผิดชอบของตัวเองไปแล้วสินะ

“ตอนนี่...เจ็บแขนค่ะ แต่ว่าฉันทนได้”

‘ฉันถือค่ะ คุณพอสอนให้หัดอดทนมาตั้งแต่เด็ก’ ประโยคหลังเธอพูดในใจ เต็มวนายจ้างจะตกใจ และคิดว่าจ้างคอนกรีตเสริมใยเหล็กมาทำงาน

“ผมเสียใจ...ช่างไม่น่าประทับใจเลยไซ้ใหม่” ดานีเอลเปรยอย่างขบขัน แต่ใบหน้าคมหล่อเหลายังคงปราศจากรอยยิ้ม

เขาดู นิ่ง สุขุม ทำได้ทุกอย่างกันนะ อาการที่เรียกว่า ‘เก๊ก’ นะ

‘แหงละค่ะ’ อัญญา มาลีตอบฉับไว แต่ตอบในใจเท่านั้น

“ฉัน...ก็ไม่ได้เจ็บอะไรมากนักนะคะ แผลนิดหน่อยเอง” โลกสวย
เข้าไปอัญญาบาลี่ นี่เธอไม่รู้ตัวจริงๆ หรือว่าแขนหักเข้าเฝือกอยู่ ซึ่งอาจ
จะกินเวลานานสามสัปดาห์หรือเลยไปจนถึงหกสัปดาห์

ทันใดนั้นดาเนียลก็โน้มหน้าเข้าไปใกล้หญิงสาวและจ้องแขนเธอ
ก่อนเป่าเบาๆ รวบรวมลอบขวัญ...

เพียง!

“ถือว่าลอบให้หายเสียขวัญ...”

สิ้นเสียงเขา แก้มของหญิงสาวที่แดงอยู่แล้วก็ร้อนวูบวาบ

“รอที่นี่ เดี่ยวผมมา...”

ชายร่างสูงเดินออกไปอย่างเงิบเขียบ แต่แก้มสาวยังร้อนผ่าว
ราวกับว่ามีแห่งเหล็กร้อนนาบไว้ และหัวใจก็เต้นแรงแบบแปลกๆ คง
อ่อนไหวไปกับท่าที่ใส่ใจที่เขามอบให้

ไม่สิ...เขาควรมอบให้อยู่แล้ว เพราะที่เธอต้องเจ็บแบบนี้ก็เพราะ
การขับรถด้วยความประมาทของเขา

ใช่! เขาต้องดีกับเธอถึงจะถูก แม้ว่าเธอจะเป็นลูกจ้างก็เถอะ
แต่...ดาเนียลอาจแค่ทำไปเพราะรู้สึกผิดที่ทำให้เธอต้องมาเจอ
เรื่องร้ายแบบนี้กระมัง

ขณะที่อัญญาบาลี่กำลังเคลิ้ม ชายร่างสูงก็เดินกลับเข้ามาในห้อง
พร้อมบัตรเลอร์ดสองคน คนหนึ่งถืออ่างน้ำอุ่น อีกคนมีผ้าขนหนูสีขาว
พาดท่อนแขน

เธอลุกขึ้นนั่งแล้วเบิกตาโต “นี่...อะไรกันคะ”

“คุณจะนอนแล้วหรือ”

“ฉันง่วงแล้ว...” เสียงหวานฟังดูอแง

“จะนอนทั้งที่ไม่ได้อาบน้ำ?” เขาพูดเป็นเชิงถาม และหันไป
พยักหน้าส่งสัญญาณให้บัตรเลอร์ดหนุ่มทั้งสองออกไปรอข้างนอก ก่อน
เข้าไปนั่งใกล้ๆ หญิงสาว “คนเจ็บเข้าเฝือกอยู่ อาบน้ำไม่ได้...เซ็ดตัวก็

แล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ จ้ะ คุณก็ออกไปได้แล้วนะคะ”

“ผมทำให้...” ดานีเอลเอ่ยอย่างมีใจบริการ

หญิงสาวหันขวับแล้วหรีตามองชายหนุ่มอย่างไม่เข้าใจ เขาเนียนะจะเซ็ดตัวให้เธอ

โอ...ไม่ พอกับพี่ชายยังไม่เคยทำให้เธอเลย

“ทำไมมองแบบนี้”

“อะ...ฉันเป็นผู้หญิง และคุณเป็นผู้ชาย” เธออึกอัก

“คุณมั่นใจแค่ไหนว่าจะทำเองได้”

“ไม่มีแม่บ้านหรือบัตเลอร์สาวหรือคะ”

“ผมหนุ่มโสด อยู่คนเดียวมาตลอด จะจ้างบัตเลอร์สาวทำไม”

“นั่นสินะ” หญิงสาวพึมพำ เห็นสายตาเขายังตริ้งอยู่บนใบหน้า

เธอ

“เลือกเอา จะให้ผมทำ...” เขาจ้องเธอเขม็ง “...หรืออยากให้บัตเลอร์หนุ่มๆ มะรุมมะตุ้มเซ็ดตัวให้คุณดี”

“ไม่เซ็ดไม่ได้หรือคะ”

“คุณเป็นสาวชกมกหรือนี้”

“ไม่ใช่ค่ะ” หญิงสาวเซ็ดหน้าตอบ

“ดีลามาก เดียวก็ตึกเข้าไปอีก” เขาเอ็ดอย่างจุกๆ แต่กลิ่นยี้มแทบแย

“มานั่งตรงนี้” ชายหนุ่มเรียกหญิงสาวมานั่งบนเก้าอี้ยาวตรงปลายเตียง ก่อนวางอ่างน้ำอุ่นลงบนโต๊ะเตี้ยข้างๆ แล้วหยิบผ้าขนหนูไบหน้าหล่อยังเรียบนิ่งปราศจากรอยยี้ม

หญิงสาวลุกไปหาเขาตามคำสั่ง หัวใจเต้นแรง เลือดในกายสาวสูบฉีดอย่างหนัก

มือแกร่งบัตด์มยาวสลวยไปรวมไว้ข้างต้นคอระหง ก่อนปลด

สายคล้องเพ็อกนรานั้นออก

“คุณจะเช็ดให้ฉันทั้งตัวเลยหรือคะ” อัญญ์มาลีถามเสียงสั้น

“ไม่เช็ดทั้งตัว...จะเรียกว่าเช็ดตัวอะ”

น้ำเสียงเขาฟังดูเหมือนเริ่มมีแววหงุดหงิดนะ...หญิงสาวลอบ
ถอนหายใจ แต่ดานีเอลยังแอบไต่ยีน

“แก้ผ้าสิ” เขาสั่ง

ราวกับหัวใจหญิงสาวหล่นตู่บ “เอ่อ...”

“เร็วสิ!” ดานีเอลรบเร้า นิ้วเรียวแกร่งเกลี้ยเส้นผมที่คลอตันคอ
เธอออกอย่างแผ่วเบาจนหญิงสาวจ๊กจี้

เธอเกาะกระดุมเสื้อด้านหน้าออก แต่ทำได้ลำบากเพราะแขนยัง
ระบมและเจ็บร้าว

“หันหน้ามา” เขาสั่งอีก

“จะทำไมคะ”

“จะถอดให้...สาวน้อย ผมไม่มองคุณหรอกนะ และรู้ไว้ด้วยว่า
ผมยังไม่มีอารมณ์ตอนนี้”

‘สบายใจบ้างหรือยัง’ ประโยคหลังเขาละเอาไว้ในใจ

“อะ...ฉันไม่เช็ดตัวไม่ได้หรอก” คนเสียงหวานบอกอิดออด

“ชอบนอนแบบเหม็นๆ ก็ตามใจ” ดานีเอลทิ้งผ้าขนหนูลงในอ่าง
น้ำอุ่นอย่างอารมณ์เสีย

“อะ...ก็ได้ค่ะ แต่คุณห้ามมองหน้าอกฉันนะคะ แล้วก็ห้ามแตะ
ต้องฉันด้วย” เธอร้ายยาวด้วยเสียงสั้นระริก

“โอเค...โอเค” เขาสบตากลมโต

หญิงสาวพบว่าชายหนุ่มกำลังขบกรามแน่น ส่วนเธอก็รู้สึกกลัว
ลำคอแห้งผาก และหวีหัวนอย่างบอกไม่ถูก

ดานีเอลเกาะกระดุมเสื้อให้อัญญ์มาลีซ้ำๆ เขาไม่มองลงต่ำ แต่
ตรึงสายตาบนใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวแทน และกลิ่นความขบขัน

แทบคลั่ง ‘เธอกำลังแค้นแดง’ เขาบอกตัวเอง เห็นแบบนี้แล้วมีความสุขเป็นบ้า

“เสร็จหรือยังคะ” อัญญาบาลีก็มองกระดุมเสื้อ และยื่นมือข้างที่ใช้การได้ไปวางทับมือเขาเป็นสัญญาณว่าถึงกระดุมเม็ดสุดท้ายแล้ว ก่อนรวบสายเสื้อเข้าหากันเพื่อปกปิดส่วนอวบอím้วบแวบยั่ววนนั้น

“ผมจะช่วยเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ เริ่มที่แผ่นหลัง...ส่วนที่คุณเช็ดไม่ถึงก็แล้วกัน” เขาจับเธอหมุนตัวแล้วเช็ดให้เบาๆ โดยเริ่มจากต้นคอระหง ชายหนุ่มสัมผัสได้ว่าหญิงสาวหายใจแรงและดูตื่นเต้น ซึ่งเขาเองก็ไม่ต่างกัน

ผู้หญิงอะไรผิวเนียนและนุ่มเป็นบ้า...ผ้าขนหนูเนื้อนุ่มสัมผัสไปทั่วแผ่นหลังหญิงสาว และคนเช็ดก็มองตะขอบราเซียร์สีครีมพลางหายใจหายใจคอได้ลำบากเต็มที่

‘อยากปลดตะขอนรนี่เป็นบ้า!’ ซาตานในตัวเขากำลังทำงาน บราเซียร์ขยับเวลาเธอสุดลมหายใจเข้าออก...ยั่ววนโดยไม่มีตั้งใจ ดานิเอลรู้สึกถึงความเร่ร้อนในร่างกายกำลังทำงานและก่อวนเขาเหลือเกิน

บ้าฉิบ!

ดานิเอลใช้ผ้าขนหนูลูบไล้ผิวเนียนละเอียดไล่ลงมายังบั้นเอวเหนือสะโพกกลมกลิ้ง...เขาอยากบีบเค้นแทบคลั่ง

“เสร็จแล้วใช่ไหมคะ” อัญญาบาลีถาม

“อืม...”

“ขอผ้าฉันได้มั๊ยคะ ‘ตรงนี้’ ฉันจะเช็ดเอง” เธอบอก

หัวใจชายหนุ่มเต้นแรง เธอเปิดสวิตซ์เขาตั้งแต่เมื่อไรกันเนี่ย...

กางเกงดานิเอลตึงแน่นขึ้น เขาสุดลมหายใจลึกและขยับท่วงท่าการนั่งให้ตรงหว่างขาสบายขึ้น สมอของซาตานจินตนาการตามว่าเธอกำลังลูบไล้ผ้าขนหนูสีขาวเนื้อนุ่มไปถึงไหนต่อไหนบ้างแล้ว...

‘นรกเอ๊ย!’

“เสริจหรือยัง” เขาถามเสียงทรงพลังและฟังดูเซ็กซี่

“คะ”

ลึนเสียงหวาน ดานีเอลก็จับอัญญูมาลีหมุนตัวเร็วจนเธอรวบ
สาบเลื้อปกปิดส่วนอวบอิมไว้แทบไม่ทัน

แขนเล็กๆ ข้างที่ปราศจากเปลือกถูกเขาจับไว้แล้วเซ็ดถูด้วยผ้า
อีกผืน ก่อนที่ชายหนุ่มจะโน้มหน้าเข้าไปใกล้หญิงสาว และสูดดมกลิ่น
กายเธอ

“ค่อยยังชั่ว ถ้าไม่เซ็ดตัวจะหอมแบบนี้ไหม หืม...” ชายหนุ่มพุด
เสียงเข้ม

หญิงสาวขมความเขินอาย และทำได้เพียงกั้นลมหายใจเป็น
ระยะ เขายังเซ็ดลำคอให้เธออย่างแผ่วเบาแล้วรวบผมไปข้างหลัง
จากนั้นก็เซ็ดลำคออีกครั้งพลังตรงสายตาไว้บนใบหน้าเธออย่าง
หลงใหล

อัญญูมาลีไม่กล้าพอที่จะสบประสานสายตาเร้าร้อนนานๆ
เขาร้อนแรงและอันตรายเกินไป

ดานีเอลผละออกแล้ววางผ้าลงบนตะกร้าขนาดเล็ก ก่อนหยิบ
ผ้าผืนใหม่ขึ้นมา “เล็กกระโปรงชิ้นนี้” เขาสั่งขณะนั่งคุกเข่าตรงหน้า
หญิงสาว

“คุณไม่ต้องทำให้ขนาดนี้ก็ได้ แค่นี้ก็สบายตัวแล้ว”

“เจียบน่า แล้วทำตามคำสั่ง” ดานีเอลทำเสียงดู

อัญญูมาลีใจเต้นโครมคราม จากนั้นมือเธอก็เล็กกระโปรงชิ้น
เผยต้นขาขาวเนียนละเอียดน่าสัมผัส

ชายหนุ่มลำคอแห้งผาก เพราะความหอมของผิวเนียนละเอียด
กระซากวิญญาณเขาไป

‘น่ากินไปทั้งตัว...ทำไมสาวไทยผิวเนียนน่าจูบไปทั้งเนื้อทั้งตัว

สิ้นไปเร็ว ๆ

ชายหนุ่มจัดเสื้ออีกครั้งก่อนจับเธอหมุนตัว และใช้สายตาสแกนผ่านส่วนอวบอิมที่กำลังตื่นตัวอย่างบังเอิญ ความปรารถนากำลังท่วมทับกัน จากนั้นมือแกร่งก็กดกระดุมเสื้อนอนอนสีฟ้าอ่อน ขณะที่ตามองไปหน้าหญิงสาว เขาอยากจูบเธอ...จูบอย่างเว้าร้อนเหมือนครั้งแรกที่เจอในสนามบิน

ดานิเอลเลียริมฝีปากอย่างลึมตัว และมองตามแนวกระดุมที่กดทำให้เธอซ้ำ ๆ รวากับว่าไม่อยากจะให้กิจกรรมนี้เสร็จสิ้น

เขาควรแกะออกสักทีจะถูกล...ควรได้สัมผัสสิ่งที่ยั่ววนอยู่ใต้เสื้อนอน และบีบเค้น จูบ ดูดกลืนอย่างกระหาย...เขาจินตนาการไปถึงไหนต่อไหน

“เสร็จแล้วใช่ไหมคะ”

เสียงหวานดิ่งชายหนุ่มหลุดออกจากภวังค์แห่งความเขັกซี้

“อิม...ใช่” เขาตอบ ลำคอแห้งผาก

“ขอบคุณค่ะ”

ดานิเอลปรระคองแก้มเธอแล้วประสานสายตากัน อยากรูตไนต์ คิสอย่างยาวนานก่อนเอ่ยคำลาสำหรับค่ำคืนนี้

“คะ...คุณจะทำอะไรคะ”

“คุณชอบจูบของผมไหม”

“เออ...ฉัน ฉันไม่รู้ค่ะ”

“ถ้าคืนนี้ผมจะจูบแบบนี้อีกครั้ง...” เขาถาม

“ไม่ได้นะคะ แบบนี้ต้องจ่ายเพิ่ม” เธอปฏิเสธพัลวัน

ดานิเอลผละออกแทบไม่ทัน และหรีตามองหญิงสาวอย่างนึก
ขัน

“ฉันทำตามหน้าที่ที่คุณจ้างมา ถ้าคุณทำนอกเหนือจากนั้น...
ต้องจ่ายเงินเพิ่มนะคะ”

ชายหนุ่มสะอึก ก่อนยิ้มมุมปากอย่างขบขันระคนเอ็นดู ‘แม่สาว
ตัวแสบ เธอคงด้วยหรือนี’

ในโลกนี้มีผู้หญิงปฏิเสธจูบของเขาได้อย่างไรกัน!

ดานีเอลกระแอมแล้ววางท่าดูคั่น “พักผ่อนเถอะ” เขาสั่งพลาง
ถือตะกร้าผ้าใช้แล้วเดินไปที่ประตู แต่แล้วก็หยุดชะงัก “ผมจะเช็ดตัว
ให้ทุกวันจนกว่าจะถอดเปลือก” ชายหนุ่มหันไปบอกข้ามไหล่กว้าง

อัปญญาได้รับรู้ด้วยอาการหัวใจเต้นโครมครามและมีสัมปชัญญะ
ครบถ้วน ร่างกายเธอกำลังวิงวอนสัมผัสจากเขาอย่างน่าละอาย

บัตเลอร์หนุ่มเก็บอ่างน้ำอุ่นและข้าวของหลังจากนายท่านของ
พวกเขาเดินออกจากห้องไปเพียงไม่กี่วินาที จากนั้นห้องนอนกว้างก็
เข้าสู่ความสงบ แต่ที่ไม่สงบลงเลยคือหัวใจที่เต้นรัวไม่เป็นลำดับของ
หญิงสาว

เธอสะบัดศีรษะไล่ความร้อนผ่าวออกจากแก้ม ก่อนหันไปมอง
เตียงกว้างที่เหมือนจะส่งยิ้มให้พร้อมอ้าแขนรอรับการนอนหลับใน
ค่ำคืนนี้ หญิงสาวร่างบางจึงนอนลงบนเตียงกว้างด้วยความเหนื่อยล้า
และเจ็บระบมทันที

หลังจากดานีเอลก้าวออกไปจากห้องส่วนตัวของเธออย่างอาลัย
อาวรณ์ หญิงสาวก็รู้ว่าตนอ่อนเพลียอย่างมาก เนื่องจากการเดินทาง
และยังโชคร้ายประสบอุบัติเหตุจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ดานีเอลเล่าว่า
เธอหมดสติไปวูบหนึ่ง ซึ่งอัปญญาไม่เชื่อ เพราะเธอสัมผัสได้ว่าร่างกาย
หมดพลังเลยทีเดียว

เธอเหนื่อยจนไม่อยากนึกถึงอนาคตว่าจะทำอย่างไรต่อไป
นอกเสียจากนอนหลับพักผ่อนให้ยาวนานที่สุดเท่าที่ร่างกายต้องการ

หญิงสาวหลับตาลง... ไม่นานจากนั้นคำพูดของริชาร์ดก็ดังก้อง
ตามมาหลอกหลอนอยู่ในโสตประสาทว่า เธอจะต้องทำหน้าที่ให้ดี
อย่าให้เสียไปถึงเขา และจะล้มเลิกกลางคันไม่ได้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ก็ตาม

‘อย่าทำให้ท่านประธานฉุนตั้งแต่แรกพบล่ะ มันจะช่วยมาถึงผม’
แหงละ...เพราะเธอรับเงินก้อนโตมาแล้วนี่ สองหมื่นยูโรมัน
ไม่น้อยเลย แต่มากสำหรับเธอและครอบครัวเลยละ

ความจริงการมารับงานนี้ก็เสี่ยงมาก แต่ติดตรงที่ว่าเธอจำเป็นต้อง
ต้องใช้เงินมากมายมหาศาลมาปลดหนี้ให้ที่บ้าน...บ้านและร้าน
ดอกไม้ที่ครอบครัวใช้เป็นที่ทำกินกำลังจะถูกมาเพีย ‘แก๊งกงจักรขาว’
ยึดเอาไป พวกนั้นสวมชุดผูกไทดูสวยหรู แรกพบก็มาในคราพนักงานธุรกิจ
อสังหาริมทรัพย์ รับฝากจำนอง แต่แท้ที่จริงแล้วก็คือมาเพียยุคใหม่ที่
มีวิวัฒนาการเข้าใจความโก้หรูเพื่อเรียกความไว้นั่นเชื่อใจจากเหยื่อ
สมกับฉายากงจักรที่แทนความชั่วร้าย กงจักรสีขาวอาจทำให้ผู้คนที่มี
มองเพียงผ่านๆ นี้กว่าเป็นดอกไม้ได้ ก็เหมือนใจสวมชุดราคาแพงนั้น
อย่างไรเล่า

พวกสวมชุดนี้ละตัวดี เพราะว่ามีคนมากอิทธิพลซักโยอยู่เบื้อง
หลังอย่างที่จินตนาการไปไม่ถึง

มยุรามาลี พี่สาวเธอเอาบ้านไปจำนองเพื่อนำเงินมารักษามารดาที่ป่วยเป็นกล้ามเนื้ออ่อนแรงเรื้อรัง รักษาตัวมานานกว่าห้าปี
ทำให้มีหนี้สินพอกพูน เงินเดือนของลูกๆ ทั้งสามแม่จะสูงกว่่งานอื่น
แต่ก็ยังถือว่าน้อยเมื่อต้องตัดดอกเบียมาเพียเงินกู้พวกนั้น ซึ่งงอกเร็ว
ยิ่งกว่าดอกเห็ดเสียอีก

‘พ่อคะ ถ้าพ่อยังอยู่ตรงนี้ พวกเราจะลำบากแบบนี้ไหมคะ’
อัญญ์มาลีคิดถึงบิดาจับใจ หลายปีมาแล้วที่ท่านหายสาบสูญไป
สำหรับเธอคำว่าหายสาบสูญไม่ต่างอะไรกับการตายแต่ไม่พบศพ แต่
หญิงสาวก็ภาวนาให้ท่านปลอดภัยและกลับมาในสักวัน

ก่อนที่บิดาจะหายตัวไป เธอรู้จากพี่ชายว่าท่านได้ทำหน้าที่
ข้าราชการชั้นสูงที่ดี ซื่อตรง จับผิดคนโกงได้จนถึงขั้นไปเป็นพยานให้

คดีสำคัญในปีนั้น จากนั้นไม่นานบิดาก็พูดเป็นกลางว่าจะไปอยู่ที่ไหนสักแห่ง แล้วท่านก็ไปทำงานที่กระทรวงตามปกติ แต่ไม่กลับบ้าน...ท่านไม่กลับมาอีกเลย

หลายคนสันนิษฐานว่าบิดาเธอถูกผู้มีอิทธิพลหมายจะเอาชีวิตเนื่องจากไปขัดผลประโยชน์เข้า จนถึงขั้นต้องทิ้งหน้าที่และหลบหนีไปพำนักยังต่างประเทศ บ้างก็ว่ามีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เมตตาให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองอยู่ เพราะเปิดโปงคนผิด ทำหน้าที่ราชการตงจิ้น จนถูกขู่ฆ่าและลอบทำร้ายหลายครั้ง

แต่บิดาไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้สมาชิกในครอบครัวฟังเลย โดยเฉพาะมารดา เพราะกลัวว่าจะไม่สบายใจและอยู่กับอย่างหวาดหวั่น ในที่สุดท่านก็คงหนีไปอยู่ที่ต่างประเทศเพื่อความปลอดภัยในชีวิตตามคำแนะนำของผู้ใหญ่ที่ให้ความช่วยเหลือ จากนั้นเป็นต้นมา อัญญ์มาลีก็ไม่เห็นหน้าบิดาอีกเลย

โลกนี้ก็แปลก...คนคืออยู่ยาก ข้าราชการตงจิ้นกลับต้องกลายเป็นคนระหกระเหิน เพราะไม่อาจต่อสู้กับคนมีอิทธิพลได้

เวลานั้นอัญญ์มาลียังเรียนชั้นมัธยมปลายเท่านั้น ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในเรื่องการเล่าเรียนศึกษา เมื่อขาดเสาหลักอย่างบิดา มารดาที่เปิดร้านดอกไม้ก็ต้องรับหน้าที่ดูแลลูกๆ และเป็นเสาหลักของครอบครัวที่ชายกับพี่สาวส่งเธอเรียนจนกระทั่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี นิเทศศาสตรบัณฑิต

แต่วันนี้มารดาป่วยหนัก อัญญ์มาลีคิดว่าถึงเวลาที่เธอจะได้ทำหน้าที่ลูกที่ดีตอบแทนครอบครัวบ้าง หากว่างานที่ทำไม่ได้ลำบากหรือเสียหายอะไร เธอก็รับด้วยความยินดี และโชคดีที่ธีรารัตน์เลี้ยงบเลี้ยงถามถึงหน้าที่ใหม่ที่หญิงสาวเองก็ไม่เคยคาดฝัน